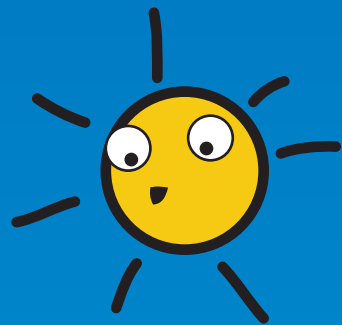

รอบรู้
เรื่อง นิคม
อุตสาหกรรม กับ
คู่หูตัว ๓.

สัมผัสเรื่องราวดีๆ ผ่านคู่หูตัว ๓.
ถึงสำนักและความรับผิดชอบของทุกภาคส่วน
ในนิคมอุตสาหกรรม เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

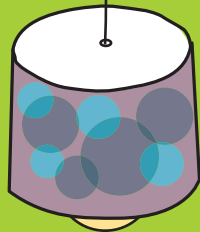

ก่อนจะเล่าเรื่อง...

คุณู๋ตัว ต. เป็นเรื่องราวของความอยากรู้ อยากเห็นของเด็กชายโต้งและเพื่อนดู่ย ซึ่ง เป็นครอบครัวที่อยู่ในตำบลใกล้ๆ กับที่ตั้งของนิคมอุตสาหกรรม มาอย่างยาวนาน ตั้งแต่ สมัยปู่ย่าตายาย พอมีโอกาสที่จะได้ไปทัศนศึกษาที่นิคมอุตสาหกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น จึงเกิดคำถามขึ้นมากมายเกี่ยวกับนิคมอุตสาหกรรม

หนังสือเล่มนี้ บอกเล่าถึงความมุ่งมั่นของหน่วยงานหนึ่งที่ชื่อว่า การนิคมอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย (กนอ.) ในการดำเนินภารกิจด้านความรับผิดชอบต่อ สังคมและชุมชนมาอย่างต่อเนื่อง ผ่านความเป็นเด็กช่างสงสัยของคุณู๋ตัว ต. ซึ่งสะท้อน ให้เห็นถึงความตั้งใจจริงของ กนอ. ในการสร้างเมืองอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพ และ ความยั่งยืนทางด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิต

แนะนำ ตัวละคร

ปู่หมาน

อาวี

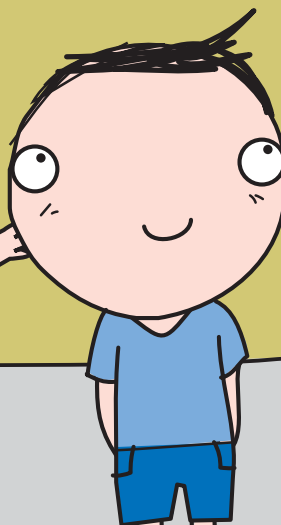
พ่อโอ๊ต

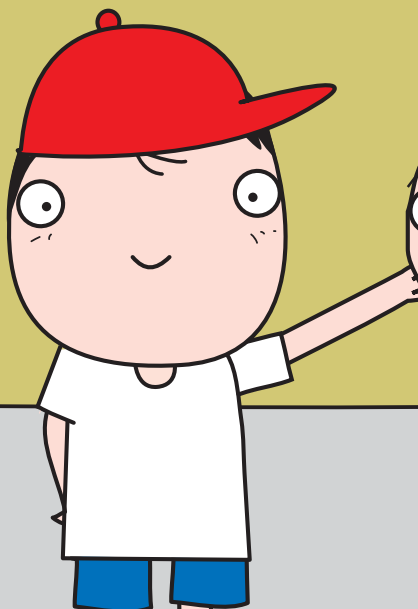
แม่ตุ้ม

ตุ้ย

โต้ง

สารบัญ

ตอนที่ 1 5

มารู้จักนิคมอุตสาหกรรมกันเถอะ

ตอนที่ 2 20

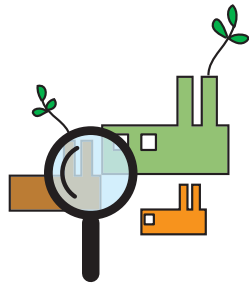
อะไรกันนี่... ธรรมชาติบาลสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม

ตอนที่ 3 29

ชุมชนเข้มแข็ง อุตสาหกรรมยั่งยืน

ตอนที่ 4 38

แบ่งปัน สร้างสรรค์ เพื่อสังคมแห่งความสุข

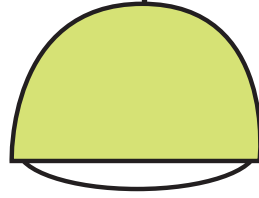

ตอนที่ 1

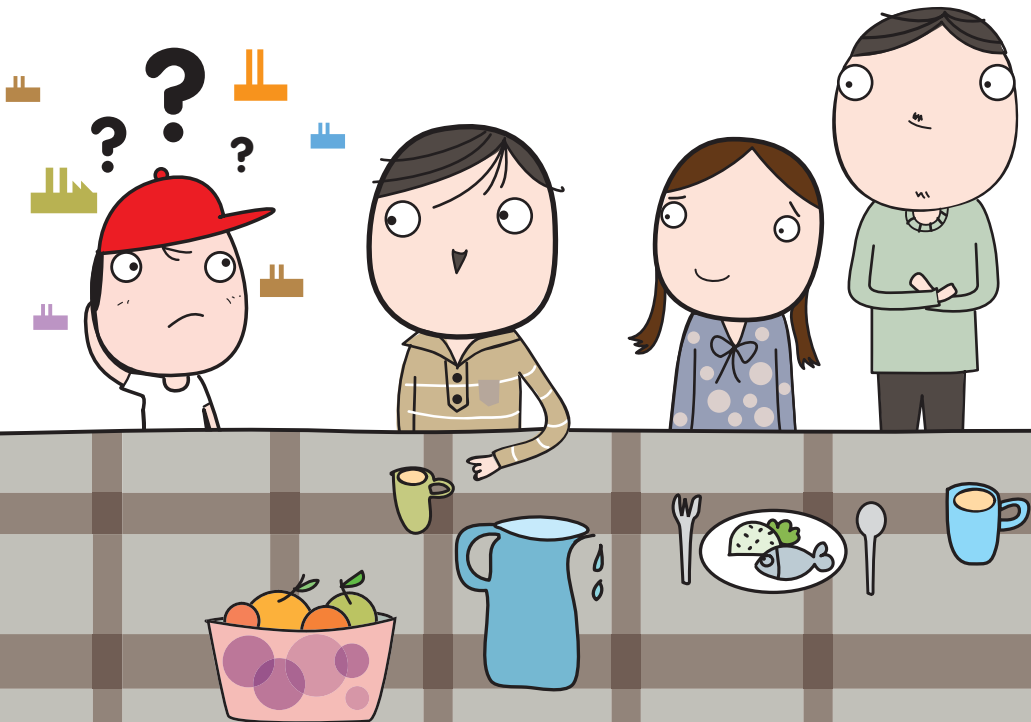
มารู้จัก

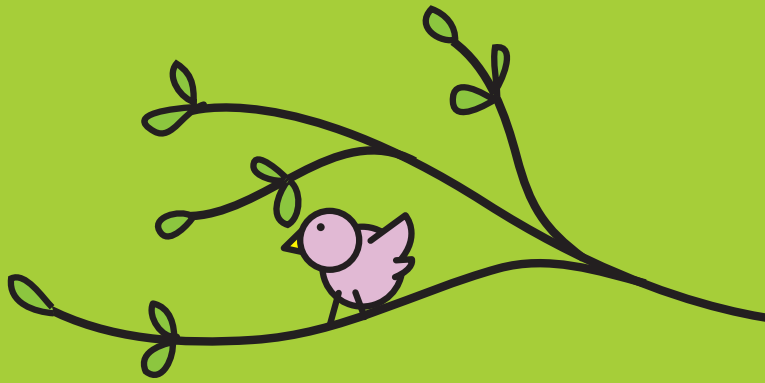
นิคมอุตสาหกรรมกันเถอะ

โต้ง ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนช่างซักช่างถามของน้ำไอ้ต กับน้ำตุ้ม หลานของปู่หมา เป็นนักเรียนชั้น ป.6 จะไปทัศนศึกษานอกสถานที่ที่นิคมอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งที่ตั้ง อยู่ในตำบลใกล้เคียงกับบ้านของเขา ด้วยความเป็นเด็กกระตือรือร้นอยากรู้อยากเห็น ในเย็นวันนั้น เขาจึงซักถามในวงสนทนาระหว่างกินข้าวเย็นกันในครอบครัว ซึ่งมีพ่อ แม่ และอาวี น้องชายของพ่อที่ทำงานเป็นวิศวกรอยู่ในโรงงานแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรม

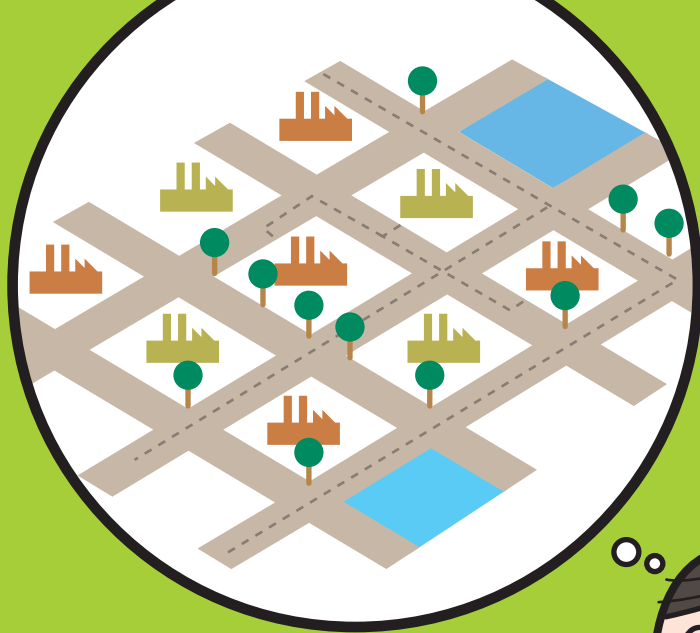

“อาวีๆ ฟรุ้งนี่ที่โรงเรียนโต้งเขาจะพานักเรียนชั้น ป. 6 ไปทัศนศึกษาที่นิคมอุตสาหกรรมที่อาวีทำงานละ โต้งดีใจจังจะได้เห็นที่ทำงานอาวีซักที แต่โต้งมีเรื่องสงสัยอยากถามอาวีเยอะเยะเลย เช่น นิคมอุตสาหกรรมที่จริงคืออะไรครับ ครูเขายังไม่ยอมบอกบอกว่าฟรุ้งนี่ก็จะได้อู้ แต่โต้งอยากรู้ก่อนจัง” โต้งเล่าด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นที่อาวีทรุดตัวนั่งร่วมวงอาหารเย็น

“อ้าวๆ เจ้าโต้ง ดุดไม้ดุดมืออาเขาอย่างนั้น เขาจะกินข้าวได้ยังไง ให้อาเขากินให้เสร็จก่อน” น้ำตุ่มปราม “อืมม... สงสัยเราต้องคุยกันยาวเลยโต้ง แต่ก่อนอื่นนะอาทำงานในโรงงานแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม แต่พอรู้เรื่องนิคมอุตสาหกรรมพอสมควรแหละ เขาเป็นว่ารีบกินข้าวเสร็จแล้วเราค่อยคุยกัน”

“อาละ เมื่อกี้โต้งถามว่านิคมอุตสาหกรรมคืออะไรใช่ไหม” อาวีถามขึ้นในวงสนทนาหลังอาหารเย็นวันนั้น ปูหมาน น้ำไอ้ต น้ำตุ่มทะเลยอมมาร่วมวงด้วย “ใช่ครับอาวี” โต้งรีบยืนยัน

“เอานั่นะ ไต้งจำหมู่บ้านที่ครอบครัวป่าแต่วอยู่ที
กรุงเทพฯ ที่เราเคยไปเยี่ยมกันทั้งบ้านเมื่อตอนปีใหม่ได้ใหม่”
ไต้งพยักหน้าหงึกหงัก คิวเริ่มชนเข้าหากันด้วยความสงสัย

“ที่อาพูดถึงหมู่บ้านจัดสรรนะเพื่อจะให้ไต้งเข้าใจ
ไต้งง่าย ๆ ว่านิคมอุตสาหกรรมก็เปรียบเทียบได้กับ
หมู่บ้านจัดสรร ถ้าหมู่บ้านจัดสรรเป็นพื้นที่ที่จัดสรร
สำหรับบ้านเรือนพักอาศัยของผู้คน นิคมอุตสาหกรรม
ก็เป็นพื้นที่ที่จัดสรรไว้ให้เป็นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมหลาย ๆ โรงงานรวมกัน
และมีการกำหนดอาณาเขตบริเวณไว้ชัดเจน ในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมแต่ละแห่งเขา
จะมีการจัดแบ่งพื้นที่การใช้ประโยชน์ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยมีการสร้างระบบสาธารณูปโภค
เช่น ถนนหนทางภายในพื้นที่พร้อมทั้งเชื่อมต่อได้กับถนนนอกพื้นที่ ระบบไฟฟ้า น้ำประปา
โทรศัพท์ ระบบบำบัดน้ำเสียและกากอุตสาหกรรม นอกจากนี้ก็ยังมีท่าเรืออุตสาหกรรมไว้
อำนวยความสะดวกการขนส่งวัตถุดิบที่นำมาใช้ผลิตสินค้าเข้ามายังโรงงานหรือขนส่ง
ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในนิคมอุตสาหกรรม ไปยังผู้ซื้อ โรงงานที่เข้าไปอยู่ในนั้นก็ทำตาม
กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่ตั้งไว้ ทั้งเรื่องการก่อสร้างอาคารโรงงาน การรักษาสิ่งแวดล้อม
เช่น การกำจัดขยะของเสีย การรักษาความสะอาด ความปลอดภัย การคมนาคมขนส่ง เป็นต้น
เพื่อเป็นการป้องกันมิให้เกิดผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม แล้วก็ชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงกับ
นิคมอุตสาหกรรม”

“อ้อ คงเหมือนอย่างที่พี่แต่ดูแลว่ากรรมการหมู่บ้านที่พี่แต่อยู่เขาออกระเบียบให้มีการแยกขยะแล้วก็กำหนดเวลา จุดที่จะเอาขยะไปทิ้ง ไซ้ใหม่ล่ะสิ” น้ำตุ้มถามเพื่อความแน่ใจ

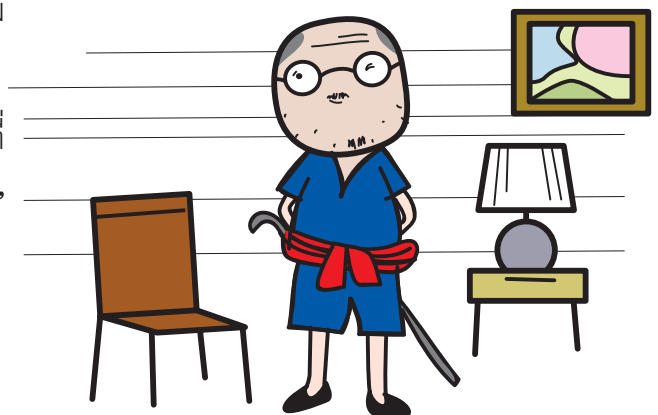
“ไซ้แล้วครับ พี่ตุ้ม ที่นี้ การจะรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยได้นั้นเขาก็มีหน่วยงานของรัฐบาลทำหน้าที่ในการบริหารจัดการและกำกับดูแล หน่วยงานที่ว่านี้ก็คือการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หรือ กนอ. ...”

“อ้อ ฉันทิ้งออกแล้วที่ทำงานของสาวเจ้าที่เจ้าวิบิงอยู่นั่นเอง มิน่าถึงได้รู้เรื่องนิคมอุตสาหกรรมดีนัก ว่าได้เป็นฉากๆ เชียวนะ” น้ำไอ้ตแซวน้องชาย

“เขาเรียกว่าเป็นผลพลอยได้” น้ำตุ้มเสริม ทำเอาอาวีหน้าแดงระเรื่อ

“ต่อนะครับ..เออ กนอ. ก็คือที่ทำงานของน้องแวว อ้อ ไม่ใช่..ขอโทษครับ กนอ. เป็นหน่วยงานของรัฐบาลทำหน้าที่ในการจัดตั้งและพัฒนา นิคมอุตสาหกรรมให้เป็นไปอย่างมีระบบ ระเบียบอย่างที่ว่าเมื่อกี้ แล้วก็ยังทำหน้าที่บริหารจัดการและกำกับดูแลการประกอบอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ เปรียบง่าย ๆ ก็เหมือนผู้คุมกฎนะแหละ ทั้งนี้ ก็เพื่อให้อุตสาหกรรมของประเทศเราเจริญเติบโตไปพร้อมๆ กับการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และอยู่ร่วมกับชุมชนได้ เพราะนอกจากจะไม่สร้างปัญหาให้แก่สิ่งแวดล้อมแล้วยังช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนและท้องถิ่นให้ดีขึ้น อย่างน้อยก็ช่วยสร้างงานให้ท้องถิ่น อย่างอาอิงถึงเรียนจบจากกรุงเทพฯ แต่ก็ยังได้งานทำอยู่ในโรงงานที่อยู่ในนิคมอุตสาหกรรม”

“ที่สำคัญคือได้กลับมาทำงานที่บ้านเรา ได้อยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวอย่างนี้”
ปู่หมานเสริม

“จริงครับพ่อ นับว่าผมโชคดี วันก่อนน้องแวว เล่าให้ฟังว่า กนอ. เขามีเป้าหมายในการสร้างเมืองอุตสาหกรรมที่ไม่ใช่มีแต่ความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศ แต่ต้องเป็นเมืองที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือร่วมใจระหว่างอุตสาหกรรม ชุมชนและหน่วยงานภาครัฐทั้งส่วนกลางและท้องถิ่นในการพัฒนา

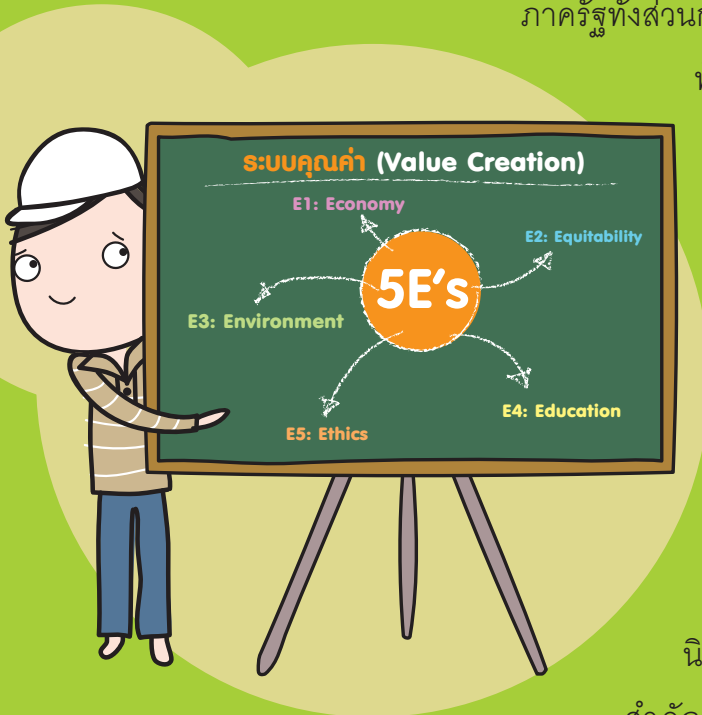
ท้องถิ่นที่มีนิคมอุตสาหกรรมตั้ง

อยู่ให้มีความเจริญอย่างสมดุลระหว่างอุตสาหกรรม สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิตและสังคมของชุมชน ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะ กนอ.

เขายึดหลักการสร้างสมดุลทั้ง 5 ด้าน คือ เริ่มจากด้านเศรษฐกิจ

นิคมอุตสาหกรรมเป็นกลไกสำคัญในทางเศรษฐกิจ โดยการ

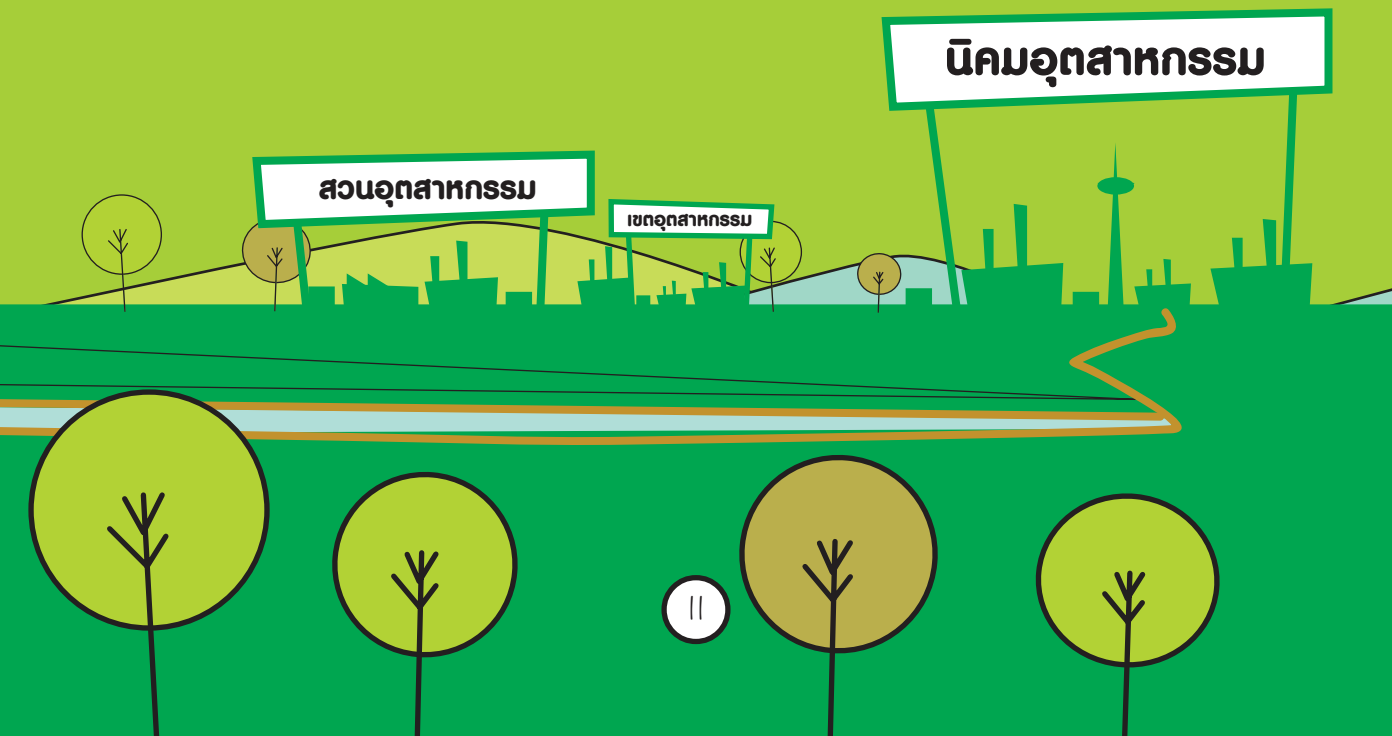
สร้างความเจริญเติบโต และสองกระจายความเจริญไปสู่ท้องถิ่น อุตสาหกรรมจะได้ไม่กระจุกตัวอยู่ในเมืองหลวง ด้านที่สามการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้านที่สี่ส่งเสริมการถ่ายทอดความรู้ระหว่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ชุมชนและสังคม และนิคมอุตสาหกรรมก็ยังเป็นแหล่งเรียนรู้ของชุมชนได้เป็นอย่างดี อย่างที่โรงเรียนไต้งเขาจัดทัศนศึกษานิคมอุตสาหกรรมในวันพื้งนี้ สุดท้ายก็คือมุ่งเน้นให้ผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรมให้มีจริยธรรม คุณธรรมในการประกอบการ

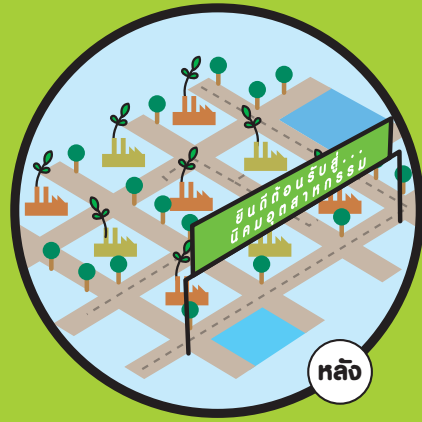
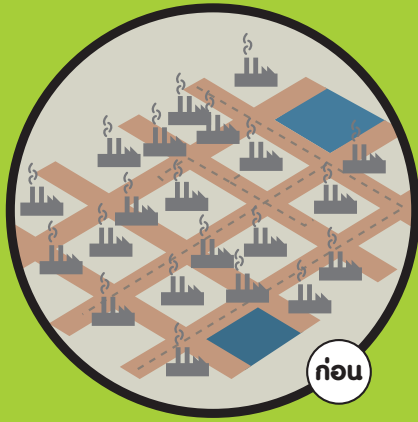

“ฉันเคยได้ยินเจ้าวัณณ์ ที่อยู่หมู่บ้านติดกันแล้วว่าเขาไปได้งานหัวหน้ารักษาความปลอดภัยที่สวนอุตสาหกรรมที่สระบุรีโน่น สวนอุตสาหกรรมนี้มันเหมือนหรือต่างจากนิคมอุตสาหกรรมที่ว่ายังง ไหนลองขยายความให้ฟังหน่อยสิวี” น้ำไอ้ต๊ักน้องชาย

“ในแง่วัตถุประสงค์การดำเนินงานเหมือนกันครับพี่ไอ้ต คือ นิคมอุตสาหกรรม เขตอุตสาหกรรม สวนอุตสาหกรรม หรือชุมชนอุตสาหกรรมต่างก็เป็นพื้นที่ที่จัดสรรสำหรับโรงงานอุตสาหกรรมโดยมีการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคพร้อมสรรพ แต่ในแง่ของการบริหารจัดการแตกต่างกันครับ คือ พื้นที่ที่จัดสรรสำหรับโรงงานอุตสาหกรรมจะใช้ชื่อนิคมอุตสาหกรรมนำหน้าได้ จะต้องจัดตั้งตามกฎหมายของ กนอ. เพราะฉะนั้นก็จะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ กนอ. ส่วนเขต/สวน/ชุมชน ดำเนินงานโดยภาคเอกชนและอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกรมโรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม”

“ทำไมจะต้องมีนิคมอุตสาหกรรมด้วยล่ะ? สมัยทวดเจ้าได้ัง โรงงานเขาก็ตั้งกัน ออกถมไป ไม่เห็นต้องมีนิคมอุตสาหกรรมให้ยุ่งยาก” ปู่หมานที่นั่งฟังมานาน เกิดความสงสัย

“สมัยนี้ฉันว่าถ้าไม่มีจะยิ่งยุ่งนะพ่อ เพราะตอนนี้คนไทยมีอยู่ตั้ง 60 กว่าล้าน มากกว่าสมัยปู่ย่าตั่งกี่เท่า แล้วจำนวนโรงงานก็เพิ่มขึ้น ถ้าไม่จัดระเบียบไปอยู่ปะปนในชุมชน หลวงก็คงไม่มีกำลังพอจะดูแลกันให้ทั่วถึง แล้วจะเกิดอะไรขึ้น ปัญหามลพิษในน้ำ น้ำในลำคลองเน่าเสีย อากาศที่มีฝุ่นละออง เสี่ยงดังรบกวนชาวบ้าน ถนนหนทาง การจราจรในบริเวณที่มีโรงงานตั้งอยู่ที่คับคั่งแออัดไม่เป็นระเบียบ สิ่งเหล่านี้เคยเกิดขึ้นมาแล้วบริเวณชานเมืองกรุงเทพฯสมัย 30-40 ปีที่แล้ว เพราะอย่างนั้น หลวงเขาก็อยู่เฉยๆดูตายไม่ได้ เพราะจะส่งผลเสียต่อคุณภาพชีวิตคนที่อยู่อาศัยในบริเวณนั้น”

“เพราะอย่างนั้นเขาก็เลยต้องตั้งนิคมอุตสาหกรรมขึ้นมาเป็นที่รวมของโรงงานอุตสาหกรรมใช้ใหม่ล่ะครับ อาวี” โต้ได้ที่รีบอวดภูมิ “เก่งมาก โต้ หั้วไวเหมือนอาไม่มีผิด”

“ในเมื่อเราปฏิเสธความเจริญไม่ได้ เพราะอุตสาหกรรมก็มีส่วนดีที่ช่วยพัฒนาประเทศให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจซึ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนในประเทศนั้นๆ トラバใดที่เรายังเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมโลก เพราะฉะนั้นก็ต้องหาวิธีที่จะรักษาสมดุลของอุตสาหกรรมกับสิ่งแวดล้อมและชุมชนรอบข้าง ถ้าจะว่าไปนิคมอุตสาหกรรมก็เป็นกลวิธีที่จะทำให้เกิดความสมดุลที่ทำได้และทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืนไม่ใช่แค่ชั่วคราว ที่ว่านี่เป็นแนวทางที่ประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าเขาใช้และประสบความสำเร็จ ชุมชนเขาก็ให้การสนับสนุนร่วมมือด้วยดี ของไทยเราแค่ 30-40 ปี ยังนับว่าใหม่มาก ถ้าเทียบกับประเทศที่มีความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม เพราะฉะนั้นก็ต้องเรียนรู้จากประสบการณ์แล้วปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้นเรื่อยๆ ไป”

“แล้วเขาทำอะไรกันบ้างครับ ในนิคมอุตสาหกรรม?” ได้รีบรีดก่อนที่อาวีจะปราศรัยต่อ

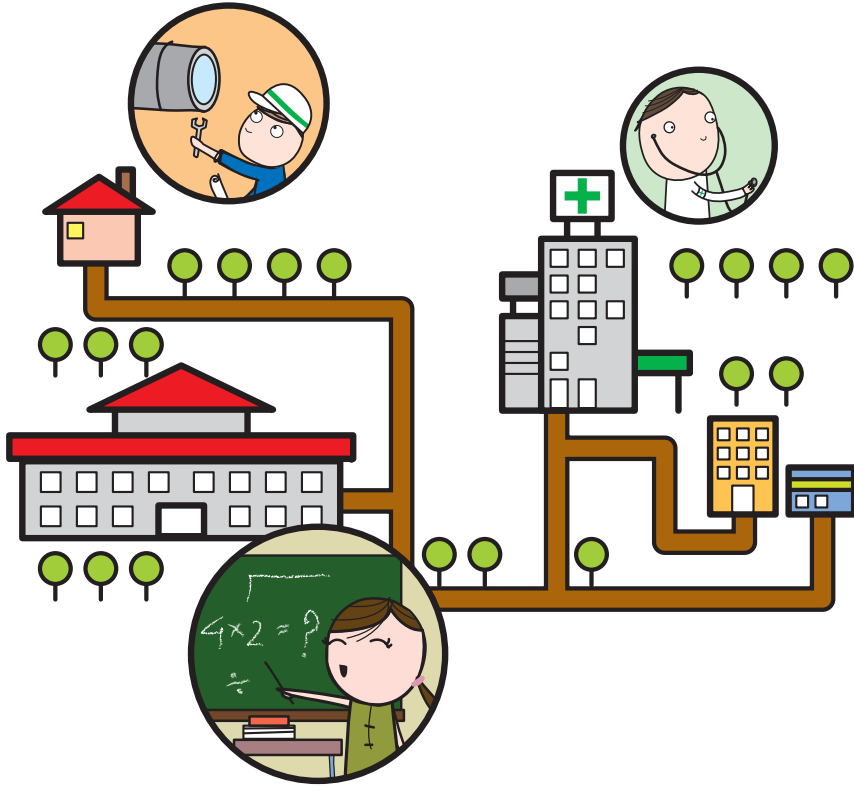
“คนที่เข้าไปอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมได้เขาต้องประกอบอุตสาหกรรม เช่น โรงงานผลิตเครื่องอุปโภคบริโภคอย่างเช่น เครื่องใช้ไฟฟ้า อย่างโทรทัศน์ ตู้เย็น หม้อหุงข้าว พัดลม ที่ใช้กันในบ้านเรา เครื่องใช้หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อย่างเช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องถ่ายภาพ เป็นต้น หรือแม้แต่อาหาร เสื้อผ้า ไปจนถึงรถยนต์ โรงกลั่นน้ำมัน โรงผลิตเม็ดพลาสติกที่เป็นวัตถุดิบผลิตเครื่องใช้พลาสติกประเภทต่างๆ ที่อาทำงานอยู่ เป็นต้น หรือทำพาณิชย์กรรมหรือธุรกิจบริการ อย่างเช่น ธนาคาร โรงพยาบาล สร้างโกดังเก็บสินค้า หรือ การขนส่งสินค้าที่ผลิตขึ้น เป็นต้น”

อาวีสารยายต่อ “ทีนี้ ผู้ประกอบการพวกนี้ เขาจะผลิตอะไร เขาก็ต้องตั้งเป้าว่าจะขายให้พวกเราในประเทศ หรือจะส่งไปขายในต่างประเทศ เขาก็จะเลือกพื้นที่ในนิคมฯ ให้เหมาะสมว่าจะอยู่ในพื้นที่ที่จัดไว้สำหรับการส่งออกที่เรียกว่าเขตประกอบการเสรีดี หรือพื้นที่ที่จัดไว้สำหรับผู้ประกอบการที่เน้นการขายในประเทศที่เรียกว่าเขตอุตสาหกรรมทั่วไปดี เพราะพอพูดถึงเรื่องการส่งออก ก็ต้องนึกถึงภาษีที่ผู้ประกอบการส่งออกต้องจ่าย ซึ่งก็จะเป็นแหล่งรายได้กลับสู่ประเทศ แต่เมื่อกี้ที่บอกว่าพวกผู้ประกอบการที่เข้ามาอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมเขาต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ค่อนข้างเคร่งครัดเพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขอนามัยชุมชน ราคาที่ดินก็ค่อนข้างสูงกว่าเพราะเขามีการพัฒนาาระบบสาธารณูปโภคที่ได้มาตรฐานและอยู่ในทำเลที่ดี มีความสะดวกในเรื่องการคมนาคมขนส่ง เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ต้องมีแรงจูงใจกันบ้าง เพื่อให้เขาเข้ามาตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม

แรงจูงใจที่ว่าก็เป็นในรูปแบบของสิทธิประโยชน์ทั้งที่เกี่ยวกับภาษีและไม่เกี่ยวกับภาษี แล้วก็มี การให้บริการ การอำนวยความสะดวก ในการทำธุรกิจต่างๆ”

“แล้วการมีนิคมอุตสาหกรรมมันดียังไงกับชาวบ้านอย่างพวกเราที่ไม่ใช่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมล่ะ?” ปู่หมานชักค้ำน สวมวิญญาณดาวอภิปรายในสภากาแพะประจำร้านโกหนิวคาเฟ่หน้าหมู่บ้าน

“เอาเรื่องใกล้ตัวก่อนนะพ่อ นิคมอุตสาหกรรมนี้แหละจะเป็นกลไกสร้างความเจริญสู่ทุกภูมิภาค ทั้งด้านสาธารณูปโภค ถนนหนทางที่ดี สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น สถานพยาบาล เป็นต้น มาตรฐานความเป็นอยู่ของผู้คนในท้องถิ่นก็ดีขึ้น สร้างงานให้คนในท้องถิ่น อย่างฉันได้ทำงานในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม หรืออย่างพี่ไอ้ต๋อที่ทำงานกับบริษัทก่อสร้างโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม พี่ตุ้มที่ทำขนมส่งให้ร้านอาหารหน้านิคมอุตสาหกรรมที่ขายดีจนทำแทบไม่หวัดไม่ไหว ทำให้ครอบครัวของพวกเรามีรายได้ที่มั่นคง มีการจับจ่ายใช้สอยก็พลอยทำให้เศรษฐกิจชุมชนดีขึ้น หรือทำให้เกิดธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่อง เช่น บ้านเช่า หอพัก อพาร์ทเมนต์ เป็นต้น ในด้านการศึกษาก็อย่างพี่ตรี ลูกบ้านพล ที่เขาได้ทุนสนับสนุนการศึกษาจาก กนอ. จนจบปริญญาแล้วได้ฝึกงานในโรงงาน แล้วพอจบก็ได้งานทำเลย เป็นต้น”

อาวีพักหายใจนิดหนึ่งแล้วรีบอธิบายต่อ “ไกลตัวออกไปหน่อยหรือในภาพรวมต่อประเทศไทยเราโรงงานที่ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม กว่า 3,000 โรง มีเม็ดเงินลงทุนนับล้านล้านบาท สร้างงานเกือบ 500,000 คนทั่วประเทศ โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ผลิตสินค้าเพื่อส่งออก แล้วสัดส่วนของรายได้ของประเทศที่มาจากการส่งออกส่วนใหญ่ก็มาจากการส่งออกของบรรดาโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนี่ละครับ”

“แต่ที่สำคัญกว่านั้น ผมว่านิคมอุตสาหกรรมจะช่วยรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นนั้นๆ นะครับ” ไต้งเสริม “ถูกต้อง ง ง...ไต้งหลานรัก” อาวีรีบรับรอง

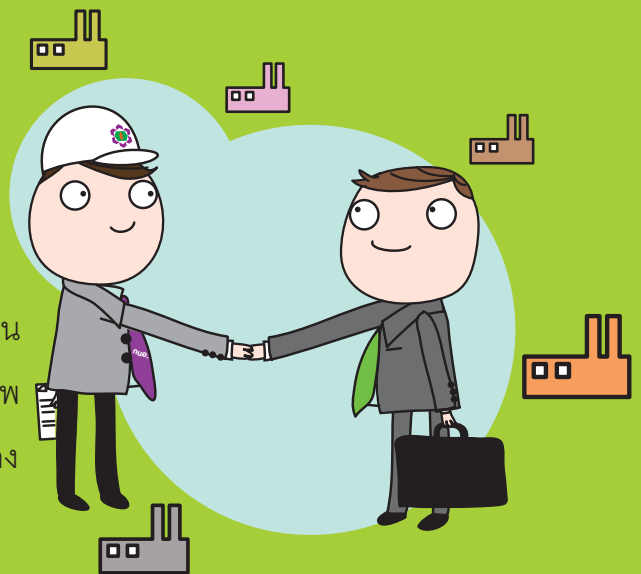
“แหม อาหลานเออออห่อหมกเป็นคออหอย ลูกกระต๊อจ จนน่าหมั่นไส้” น้ำตื้นมอดขวางไม่ได้ ไต้งหัวเราะเอิ๊กอ๊ากด้วยความขบขัน

“แล้วปัจจุบันมีนิคมอุตสาหกรรมก็แข่งกันแล้วละ ที่ว่ามีการตั้งหน่วยงาน กนอ. มาแล้ว 30-40 ปีนะ”

ปูหมานชักต่อ “เมื่อปี 2516 มีการก่อตั้งนิคมอุตสาหกรรมแห่งแรกในประเทศไทย คือนิคมอุตสาหกรรมบางชัน แล้วต่อจากนั้นก็มีการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมในพื้นที่เป้าหมายกระจายไปตามภูมิภาคตั้งแต่ภาคเหนือจนถึงภาคใต้ จนปัจจุบันมีเกือบ 40 แห่ง กระจายอยู่ใน 15 จังหวัดทั่วประเทศ การจะกำหนดให้นิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่ที่ไหน กนอ. เขาก็มีหลักเกณฑ์พิจารณาความเหมาะสมเออะแยะ แล้ววิธีการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมในยุคแรกๆ กนอ. เขาทำเองทั้งหมดเริ่มตั้งแต่หาที่ดิน พัฒนาพื้นที่ ขายบริหารจัดการ และให้บริการด้านการอนุมัติ อนุญาต การให้สิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่ลูกค้าที่เป็นผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรมประเภทนี้เกิดในยุคบุกเบิกมีอยู่ราว 10-12 แห่ง แต่วิธี

การนี้มันช้ามากกว่าจะพัฒนาได้ แต่ละนิคมอุตสาหกรรมกินเวลาเป็นหลาย ๆ ปี กนอ. เขาก็เลยให้ภาคเอกชนที่มีศักยภาพมาร่วมดำเนินงาน คือรับผิดชอบในการจัดหาและพัฒนาที่ดิน แล้วก็ขายและบริหารจัดการเสร็จสรรพ โดยที่ผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรมพวกนี้ก็ต้องปฏิบัติตามระเบียบหลักเกณฑ์ที่กำหนด ส่วน กนอ. ก็มีหน้าที่ในการให้บริการด้าน

การอนุมัติอนุญาตและการให้สิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่ผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของ กนอ. ตามกฎหมายอยู่แล้วรวมทั้งการกำกับดูแลการดำเนินงานให้เป็นไปตามระเบียบหลักเกณฑ์ที่กำหนด นิคมอุตสาหกรรมส่วนที่นอกเหนือจากประเภทแรกจะใช้วิธีการพัฒนาแบบหลังนี้ ซึ่งเขาเรียกว่านิคมอุตสาหกรรมร่วมดำเนินงาน”

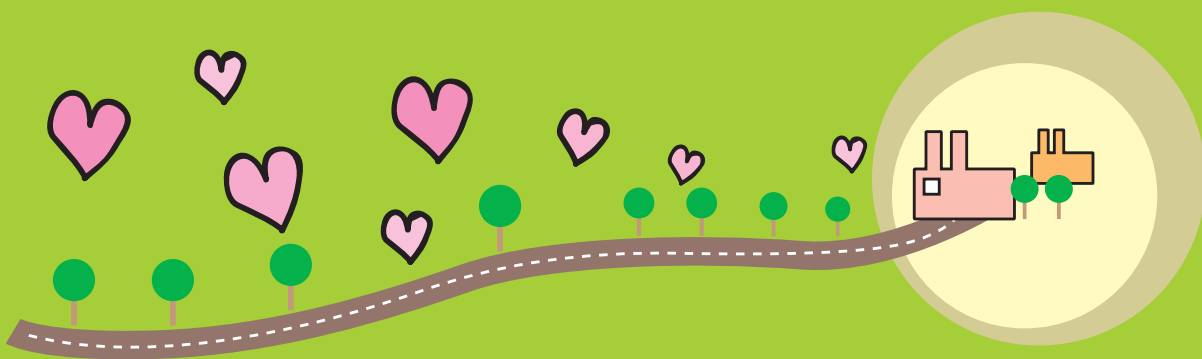

“แล้วนิคมอุตสาหกรรมที่แฟนเราเขาทำงานอยู่ละ เป็นประเภทไหน” น้ำตุ้มซัก
“อัยย... พี่ตุ้ม อย่าเพิ่งเรียกเขาอย่างนั้นเลยตอนนี้เอาเป็นว่ายังเป็นเพื่อนสนิท...แต่ในอนาคต..เฮ้อๆ เดี่ยวเกิดเจ้าได้งัดไปทัศนศึกษาที่ทำงานน้องแหวพรงุ่นี้แล้วพบเขาเข้า ไป
เม้าผิดๆ ผมแย่นะเลย...” อารีรีบแก้เป็นพัลวัน

“เอาเป็นว่าเขายังดูความประพฤติเราอยู่ ว่านั่นเถอะ อ้าว!...แล้วตกลงนิคม
อุตสาหกรรมที่เขาทำงานเป็นประเภทไหน” น้ำตุ้มทวงคำตอบ “แซวซะจนผมลืมน
ตอบ...นิคมอุตสาหกรรมของน้องแหวเขาเป็นนิคมอุตสาหกรรมแบบแรกๆ กนอ. เขา
พัฒนาและบริหารจัดการเองทั้งหมดนะครับ”

“ก็คงนานมากแล้วสินะ” น้ำไอ้ตตั้งข้อสังเกต “ครับ แต่ไม่ว่าจะเป็นประเภทไหน เขาก็ใช้หลักเกณฑ์ และมาตรฐานในการจัดการเดียวกันในการบริหารจัดการนิคมอุตสาหกรรมนะครับ”

“แล้วสาวแวนนั้นเขาทำงานที่นั่นนานแล้วหรือ ตั้งแต่ตั้งนิคมอุตสาหกรรมนั่นหรือเปล่า” น้ำตุ้มชักใช้ตามประสาแม่บ้าน

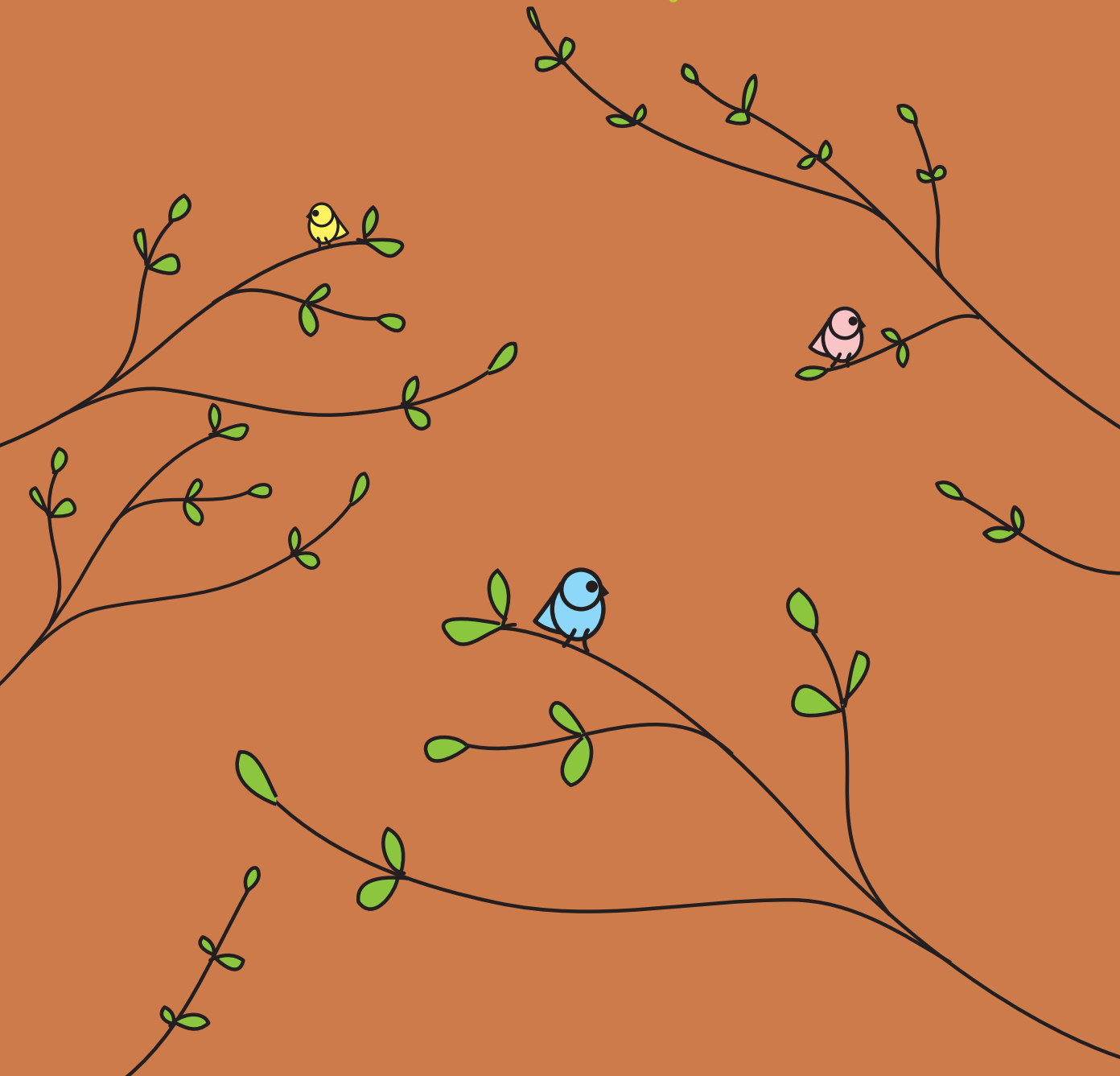
“ไม่หรอกครับ น้องแวนเพิ่งทำงานที่นั่นได้แค่ 2 ปี ยังใสปิ้งเลยทั้งที่อ่อนกว่าผมแค่ปีเดียว กำลังดีนะครับ” อาวีทำตาลอยเมื่อนึกถึงสาวเจ้า

“ท่าทางจะอาการหนักนะ พี่ไอ้ต ถึงกับแพ้” น้ำตุ้มหันไปพยักเพียดกับพ่อของโต้ง ในขณะที่หลานชายตัวดีหัวเราะเอิ๊กอ๊ากด้วยความชอบใจ

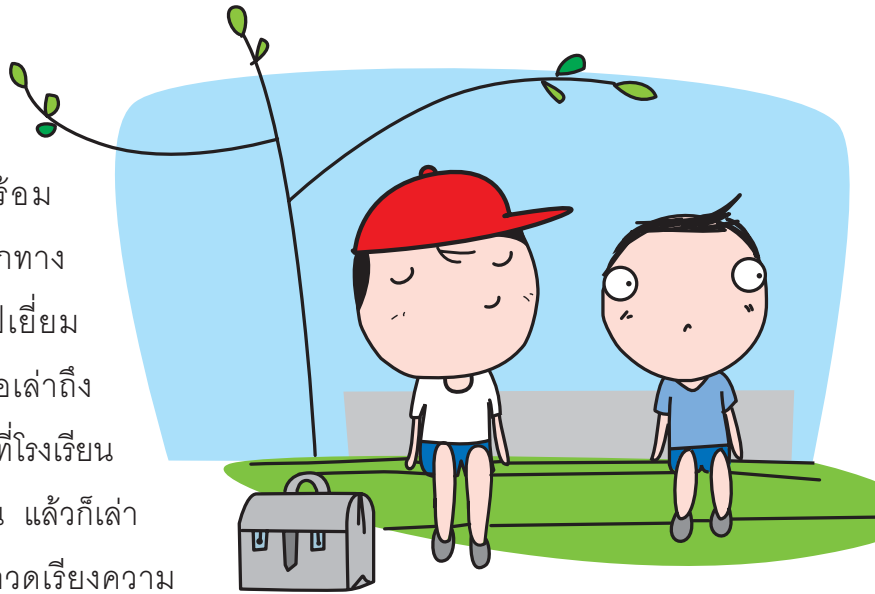
ตอนที่ 2

อะไรกันนี่... ธรรมาทิบาล

สิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม

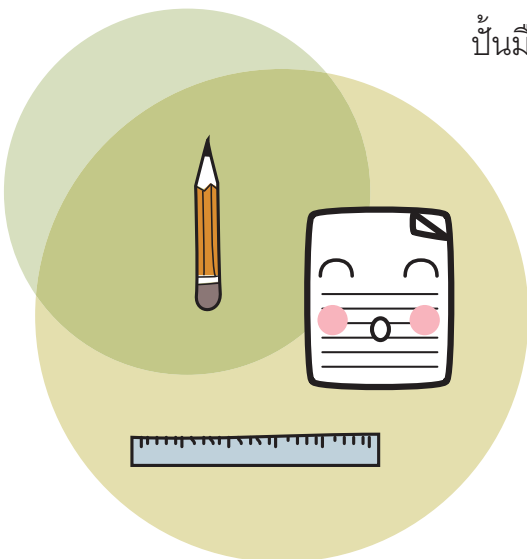

เย็นวันรุ่งขึ้นได้ง่วงพร้อม
ด้วยตุ้ยคูหู่ ดักกรออาวีที่ปากทาง
เข้าบ้านก่อนที่จะเลยต่อไปเยี่ยม
เพื่อนสาวที่อยู่ซอยถัดไปเพื่อเล่าถึง
ทัศนศึกษานิคมอุตสาหกรรมที่โรงเรียน
จัดในวันนั้นด้วยความตื่นเต้น แล้วก็เล่า
ว่าโรงเรียนจัดให้มีการประกวดเรียงความ
เรื่องธรรมชาติสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม

คูหู่ทั้งสองอยากส่งเรียงความเข้าประกวดจึงขอความช่วยเหลือจากอาวีที่ได้ออกไปกับเพื่อนๆ
ในห้องว่าเป็นผู้รอบรู้เรื่องนิคมอุตสาหกรรม วันนี้ทั้งคู่จึงตั้งใจจะมาหาความกระจ่างศัพท์
บางตัวที่พิรุธยากรทัศนศึกษาพูดในวันนี้ และข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อใช้เขียนเรียงความ
พวกเขากระหึ่มยิ้มอย่างว่ามีอาวี ฆาใหญ่เรื่องนิคมอุตสาหกรรมเป็นทุนซื้อทั้งคน รางวัล
ทุนการศึกษา 5,000 บาท ย่อมไม่ไปไหนเสีย และวันนี้ได้ง่วงยังได้รับคำชมจากคุณครูและ
พิรุธยากรคนสวยที่ตอบคำถามเกี่ยวกับนิคมอุตสาหกรรมได้มากกว่าเพื่อนโดยเฉพาะที่
ได้ฟังอาวีเล่าเมื่อวาน ทำเอาได้ง่วงหน้าบานทั้งวัน และยิ่งหมายมั่น
ปั้นมือว่าต้องคว้ารางวัลเรียงความให้ได้ แม้ว่าได้ง่วงรู้สึก

สับสนอยู่หลายเรื่องเหมือนกันอย่างเช่นธรรมชาติ
การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม แต่ยังไงก็ตามได้ง่วง
ก็ยังมั่นใจว่าอาวีต้องช่วยได้

“วันนี้พี่อ้อดิวทยากรคนสวยพูดคำว่า ธรรมาภิบาล สิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม ผมเข้าใจแล้วว่านิคมอุตสาหกรรมคืออะไร สิ่งแวดล้อมคืออะไร แต่คำแรกนี้สิครับอาวี อะไรกันนะ...ธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อม” ไต้ังเริ่มยิงคำถามแรก

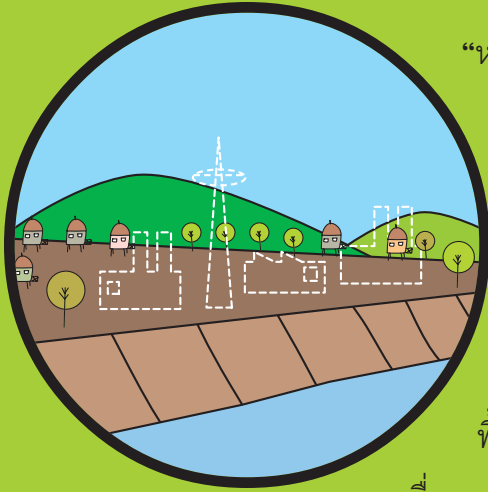

“หมอนี่ นี่ท่าจะเอาจริงแฮะ เดี่ยวก่อนวันนี้ได้เจออาแว่วไหม” อาวีชักบ้าง “เจอครับ ผมแนะนำตัวเรียบร้อยแล้ว” ไต้ังยิ้มกริ่ม “ผมก็แนะนำตัวกับอาแว่วเหมือนกัน อาแว่วน่ารักนะครับ” ต้อยรีบเสริม

“ใช่แล้ว อิม เมื่อกี้ถามเรื่องธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมช่ายปะ?” ไต้ัง ต้อยพยักหน้า แทนคำตอบ ดวงตาจับจ้องอาวีเพื่อรอฟังเฉลยเต็มที่

“ก่อนจะไปเรื่องธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อม อาวีต้องปูพื้นให้ไต้ังกับต้อยก่อน

“ต้องนั่งกับพื้นฟังหรือครับ ถึงต้องปูพื้น นั่งคุยกันที่มานั่งนี้ไม่ได้หรือครับ”

“หมอนี่มันกวน หรือใส่ชื่อเกินเหตุจนน่าเตะกันเนี่ย !!!”

อาวีปั่นพลงยกขาเตะอากาศ “ปูพื้นที่อาว่าหมายถึงความรู้เบื้องต้นที่ควรรู้อ่อนจะนำไปสู่เรื่องที่ซับซ้อนขึ้น หรือยากขึ้น อย่างเรื่องธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมที่ถาม ต้องรู้ก่อนว่าในนิคมอุตสาหกรรม เขามีการบริหารจัดการอย่างไร ทั้งเรื่องสิ่งแวดล้อมภายในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมและชุมชนโดยรอบ ไหนจะเรื่องความปลอดภัย อาชีวอนามัยของพนักงานในนิคมอุตสาหกรรมอย่างอา หรือแม้แต่การใช้ทรัพยากรพลังงานให้มีประสิทธิภาพเพราะตอนนี้ทุกคนก็ตระหนักดีถึงปัญหาโลกร้อน ที่ตอนนี้ใครๆ เขาก็กันรณรงค์อยู่ อย่างการรณรงค์ทำรายการทีวีที่โด่งกับด้อยขอบดูไง”

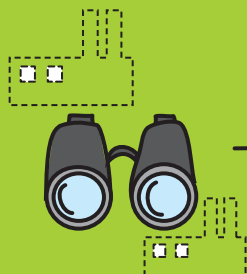
อาวีหยุดพักหายใจนิดหนึ่งแล้วว่าต่อ “ว่าด้วยเรื่องแนวทางการทำงานทั้ง 4 ด้านก่อนว่าเขามีหลักการทำงานยังไง โด่งกับด้อยรู้จัก กนอ. แล้วใช้ใหม่ว่าเป็นหน่วยงานทำหน้าที่กำกับดูแลการดำเนินงานของนิคมอุตสาหกรรม กนอ. เขาก็จะกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อาชีวอนามัยและพลังงานไว้เป็นระยะๆ ระยะแรกตั้งแต่เริ่มพัฒนาจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมก็ต้องระวังเรื่องผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการยอมรับจากชุมชน เพื่อเตรียมการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม รวมทั้งมีมาตรการเพื่อแก้ไขและติดตามผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่การเลือกพื้นที่ การออกแบบ และทำการศึกษามลกระทบสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการสำรวจความคิดเห็นของชุมชน”

“ต่อมาในระยะก่อสร้างนิคมอุตสาหกรรม กนอ. เขาก็ต้องทำหน้าที่กำกับก่อสร้างเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการออกแบบ แล้วก็ต้องดำเนินการลดผลกระทบจากการก่อสร้างที่อาจจะเกิดกับสิ่งแวดล้อมอย่าง เช่น ฝุ่นละออง หรือเสียงที่อาจรบกวนชาวบ้านในชุมชนที่อยู่รอบๆ” อารีอธิบาย

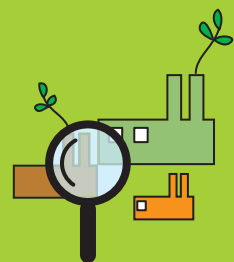
“ที่นี้พอก่อสร้างพัฒนาเสร็จ ก็ถึงระยะดำเนินการคือเปิดให้โรงงานเข้ามาตั้งนิคมอุตสาหกรรมได้ ตอนนี่ กนอ. เขาก็ต้องกำกับการทำงานของตัวนิคมอุตสาหกรรมและโรงงานที่เข้ามาอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎ กติกา หรือหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัดทั้งในเวลาปกติ หรือเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน หรือถ้ามีคนร้องเรียนก็ต้องรีบตรวจสอบหาสาเหตุแล้วรีบดำเนินการแก้ไขหลักเกณฑ์ที่ว่าก็อย่างเช่น มีการเฝ้าระวัง ติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำ อากาศ ระดับเสียงและกากอุตสาหกรรมของนิคมอุตสาหกรรมอย่างสม่ำเสมอ ในขณะที่เดียวกันก็ส่งเสริมให้โรงงานต่างๆ ในนิคมอุตสาหกรรมมีการยกระดับการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และพลังงานให้ได้มาตรฐานสากลเพราะเขาต้องส่งออกสินค้าที่เขาผลิตไปขายในประเทศต่างๆ เพราะฉะนั้นสินค้าที่ผลิตก็ต้องได้มาตรฐานของประเทศนั้นๆ นอกจากนี้ก็ต้องส่งเสริมให้มีการใช้พลังงานเช่นน้ำมันเชื้อเพลิง ไฟฟ้า และทรัพยากรน้ำอย่างประหยัดและให้ได้ประโยชน์สูงสุดด้วย” อารีผ่อนลมหายใจยาวหยุดพักเมื่ออธิบายมาถึงตรงนี้

ระยะพัฒนาโครงการ

ระยะก่อสร้างโครงการ

ระยะดำเนินการ

“อาวีของนายเก่งจริงๆ ขอนับถือ
ขอนับถือ” ด้อยพยักเพยิดกับคู่หู ทำเอาไต้ง
หน้าบาน ยึดอกรับคำชมที่ไม่ใช่ของตัวเองเต็มที
“อาไม่ได้เก่งอะไรหรอก แต่วิศวกรรมอย่างอาต้องทำงาน
เกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนี้พอดีนะด้อย” อาวีแก้ตัวเขินๆ

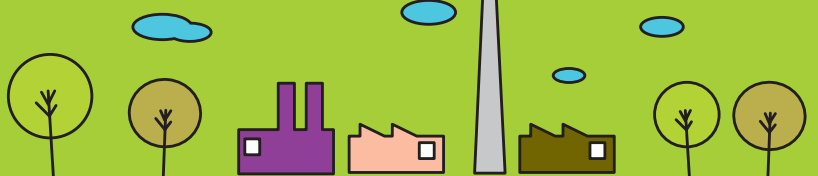
“อ้อ ผมมีคำถามครับอาวี ในนิคมอุตสาหกรรมนี้เขาต้องกำหนดให้มีการปลูก
ต้นไม้ด้วยใช่ไหมครับ วันนี้ที่พวกผมเข้าไป ใ้อโฮ... ผิดคาดจริงๆ นึกว่าจะมีแต่ตึกแล้ว
ก็ปล่อยโรงงาน ที่ไหนได้มีสนามหญ้า มีสวนสวย มีต้นไม้ใหญ่ร่มรื่น น่าสบายยังกะสวน

สาธารณะในอำเภอเมืองที่พ่อผมเคยพาไป
เที่ยวเลย โตขึ้นผมอยากทำงานในนิคม
อุตสาหกรรมอย่างอาวีแล้ว
ละครับ” ด้อยเสริม

“ใช่ ด้อย นั่นนะภาษาวิชาการศึกษา
เรียกว่าภูมิทัศน์ คือในนิคมอุตสาหกรรม

เขามีหลักเกณฑ์ให้มีพื้นที่สีเขียวอย่างน้อยร้อยละ 10 ของพื้นที่ทั้งหมด ทั้งนี้ก็เป็นไปตาม
นโยบาย Clean and Green หรือก็คือการรักษาสภาพแวดล้อมให้มีความสะอาด และ
ความร่มรื่นด้วยการเพิ่มพื้นที่สีเขียวโดยการปลูกต้นไม้ให้มากๆ พร้อมทั้งสนับสนุนให้
โรงงานต่างๆ ที่อยู่ในิคมอุตสาหกรรมปลูกต้นไม้หรือจัดสวนกันให้มากๆ เพราะนอกจาก
จะช่วยในเรื่องคุณภาพอากาศเพราะต้นไม้จะช่วยกรอง
คาร์บอนไดออกไซด์ได้แล้ว ยังใช้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของพวก
พนักงานไปด้วย ที่โรงงานที่อาทำงานยังได้รับรางวัลจาก กนอ.

เรื่องการจัดสวนสวยเลย ใคร
ไปใครมาก็ชื่นชมสวนของ
โรงงานอาเสมอๆ”

“เอาละที่นี้ก็มาถึงคำถามของโต้ เรื่องธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อม อาถือว่าเป็นหัวใจของการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศเราให้ยั่งยืน แล้วก็เกิดประโยชน์เกื้อกูลซึ่งกันและกันทั้งผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ชุมชน และสภาพแวดล้อม ใช...สำคัญขนาดนั้นเลยละ”

อาวี่ยมกรัมนึกชมตัวเองว่าช่างหาคำพูดได้เฉียบคมนัก ก่อนอธิบายต่อ

คำว่า “ธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อม” หมายถึงการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมบนหลักธรรมาภิบาล คือ มีข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม แล้วก็ต้องมีการเปิดเผยโดยช่องทางที่ประชาชนอย่างพวกเราสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ ”

“ผมนี่ก็ออกแล้ว วันนี้ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติให้เราดูป้ายอันเบ๊อเร็อเลยมีข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเต็มไปหมด” ตู๋ร้องด้วยเสียงตื่นเต้น “นั่นแหละ ตอนนีที่หน้าโรงงานแต่ละแห่งเขาก็เริ่มติดป้ายลักษณะคล้ายๆ กันบ้างแล้ว” อาวีตอบรับ “นอกจากช่องทางนี้ เขาก็ยังเผยแพร่ในเว็บไซต์ของ กนอ. ในอินเทอร์เน็ตเพื่อให้ใครๆ ได้เปิดดูได้ ว่างๆ ก็ลองให้คุณครูเขาสอนให้เปิดดูก็ได้”

“นอกจากเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแล้ว..”

อาวีอธิบายต่อ “ตามหลักธรรมาภิบาลยังต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจและตรวจสอบการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมที่จะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติของประเทศอีกด้วย การดำเนินงานของนิคมอุตสาหกรรมก็ต้องยึดหลักธรรมาภิบาลที่ว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมยังต้องให้ความสำคัญ ทั้งนี้ก็ด้วยสำนึกความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศ นิคมอุตสาหกรรมทุกแห่งจึงต้องดูแลคุณภาพสิ่งแวดล้อมภายในนิคมอุตสาหกรรมรวมทั้งโรงงานอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมให้มีการดำเนินการให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งลดผลกระทบที่เกิดจากการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้มากที่สุด โดยให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมและชุมชนโดยรอบเข้ามามีส่วนร่วมในการกำกับดูแลโดยเฉพาะเรื่องสิ่งแวดล้อม”

“เข้ามามีส่วนร่วมยังไงหรือครับอาวี ถ้าพวกเราไม่ใช่คนที่ทำงานในนั้น” ไต้ซึกใช้ด้วยความสงสัย

“เราว่าเราเข้าใจ...ก็อย่างเช่นเมื่อเดือนที่แล้วลุงกำนันก็มาเรียกให้พ่อเราไปร่วมประชุมตรวจโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมชื่อโรงงานอะไรเราก็จำไม่ได้แล้ว... นายจำไม่ได้หรือที่เรายังเอาไปเล่าให้ฟังหน้าชั้น”

ตุ้ยเล่าด้วยท่าทางภาคภูมิใจ

“นั่นแหละ ใช่เลย นอกจากพวกอาผู้ใหญ่ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของผู้แทนจากชุมชน...” อาผู้ใหญ่ของอาวีหมายถึงพ่อของตุ้ย “ก็ยังมีพวกที่เป็นตัวแทนจากผู้ประกอบอุตสาหกรรมแล้วก็ส่วนสำคัญคือ กนอ. ทั้งหมดนี้เขาเรียกไตรภาคี เพราะมีสามฝ่ายหลักๆ ที่เกี่ยวข้องไปถึงโรงงานเขาก็จะมีการรายงานเรื่องผลการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อมทั้งเรื่องน้ำทิ้งคุณภาพอากาศ ของเสีย เป็นต้น ก็อาจจะมีการซักถามสุดแต่จะสงสัยอยากรู้อะไรแล้วตรวจเยี่ยมสถานที่ต่างๆ ในโรงงาน แล้วก็มีการประชุมหารือกันว่าจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขอะไร ตรงนี้แหละที่ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมในการกำกับดูแล แล้วก็เป็นการสร้างความร่วมมือตามมาเพราะเมื่อมีการพูดคุยหารือกันก็จะทำให้มีความเข้าใจซึ่งกันและกันมากยิ่งขึ้น”

“เมื่อไหร่เขาจะมาเชิญไต่ลงไปตรวจโรงงานบ้างล่ะครับ”

“น้อยๆ หน้อย หมอนี่ชักเฟื่องใหญ่แล้ว เอาแค่เขียนเรียงความนี้ให้สำเร็จเสียก่อนเฮอะ” อาวีแกล้งดู ตุ้ยได้ที่หัวเราะเยาะ

ตอนที่ 3

ชุมชนเข้มแข็ง

อุตสาหกรรมยั่งยืน

บ่ายวันเสาร์ถัดมา คู่หูตัว ต. ก็มาป่วนเปื้อนอยู่หน้าบ้านของไต้ง เผื่อรออาวี กลับจากที่ทำงาน หน้าตายุ่งเหยิงหมกมุ่นกันทั้งคู่เหมือนกำลังคิดเรื่องหนักหนาในชีวิต

“จัย... ไต้ง ด้อย ทำอะไรอยู่ ใส้โฮ หน้าตาเหมือนมีเรื่องคิดหนักด้วยกันทั้งคู่เลยแฮะ”

อาวีมาถึงบ้านในที่สุด ทั้งคู่ยิ้มแป้นทันทีที่เห็นผู้เป็นอา รีบวิ่งเข้าไปคลอเคลีย

“ทำทางอย่างนี้ อาวี แก้วแล้ว จะมาขอให้ช่วยอะไรละสิ” อาวีดักคอกอย่างรู้ทัน

“ครี๊บบ...อาวี คนเก่งสุดยอดที่พึ่งแท้ๆ ของพวกผม นี่กว่าช่วยลูกนกถูกกานะครี๊บบ...”

ไต้งดึงแขนประจบประแจง “ลูกหมูมากกว่ามั้ง เอ้ามีอะไรว่ามา อย่าไอ้ไอ้อ้อ อามีเดทเย็นนี้”

“ฮั่นแน่ มีนัดไปเที่ยวกับอาแววชายปะ แล้วก็บอกว่าเป็นเพื่อน” ไต้งยกคิ้ว

หลิวตากับคู่หู “เจ้าไต้งนี่ชักลั่นใหญ่แล้ว ว่ายังไงจะถามไม่ถาม ไม่งั้นอาเข้าบ้านแล้ว”

“ถามสิครี๊บบ... ถาม คืออย่างนี้ครี๊บบ ผมเอาเรียงความไปปรึกษาคุณครูๆ บอกว่าถ้ามีส่วนของเรื่อง CSR ด้วยก็จะสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พอผมถามว่าคืออะไร

คุณครูก็บอกแค่ว่าคือการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของ กนอ. ยังไม่ทันจะซักต่อ คุณครูก็บอกว่าวิทยากรในวันนั้นได้เล่าเรื่องนี้ไว้ตั้งเยอะ ผมกับด้อยคงไม่ทันได้ฟังนะครี๊บบ เลยไม่รู้เรื่องเลย อาวีช่วยลูกหมูผู้น่ารักหน่อยนะครี๊บบ”

อาวีอมยิ้ม นี่ข้าทำทางประจบประแจงของหลานชายตัวดี

“ก็อย่างที่อาเล่าไปเมื่อวันก่อนว่า การบริหารจัดการนิคมอุตสาหกรรม จะต้องคำนึงถึงการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของชุมชนโดยรอบนิคมอุตสาหกรรม เพื่อให้นิคมอุตสาหกรรมเป็นมิตรที่ดีของชุมชน สังคม รวมไปถึงหน่วยงานต่างๆ ทั้งที่เป็นภาครัฐและเอกชน หลักการตรงนี้แหละสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมหรือที่สากลเขาเรียกว่า CSR (Corporate Social Responsibility) อธิบายได้ง่ายๆ ก็คือ การที่โรงงานหรือธุรกิจหรือองค์กรมีการคำนึงถึงผลที่จะเกิดแก่สังคมและสิ่งแวดล้อมในทุกกระบวนการทำงานของหน่วยงานนั้นๆ แล้วก็แสดงความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการยึดถือหลักจริยธรรมในการดำเนินงานพร้อมทั้งสร้างคุณค่าให้แก่สังคมด้วยการดำเนินกิจกรรม/โครงการที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของชุมชนในท้องถิ่น แล้วก็ต้องมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องด้วยนะ”

“สำหรับ กนอ. หลักการ CSR ที่ว่าสะท้อนออกมาในนโยบายทางด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมของ กนอ. นโยบายทางด้านสังคม ของ กนอ. ในระดับองค์กร มุ่งเน้นการพัฒนาสังคมในภาพกว้างระดับประเทศ โดยสร้างการมีส่วนร่วมจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมภายในนิคมอุตสาหกรรม เพื่อร่วมกันพัฒนาสังคม ส่วนนโยบายสังคมในระดับพื้นที่เขาก็มุ่งเน้นการพัฒนาและสร้างความสัมพันธ์อันดีกับชุมชนบริเวณโดยรอบนิคมอุตสาหกรรม ด้วยการจัดกิจกรรมร่วมกับชุมชนโดยรอบนิคมอุตสาหกรรมทุกๆ แห่งอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งปี”

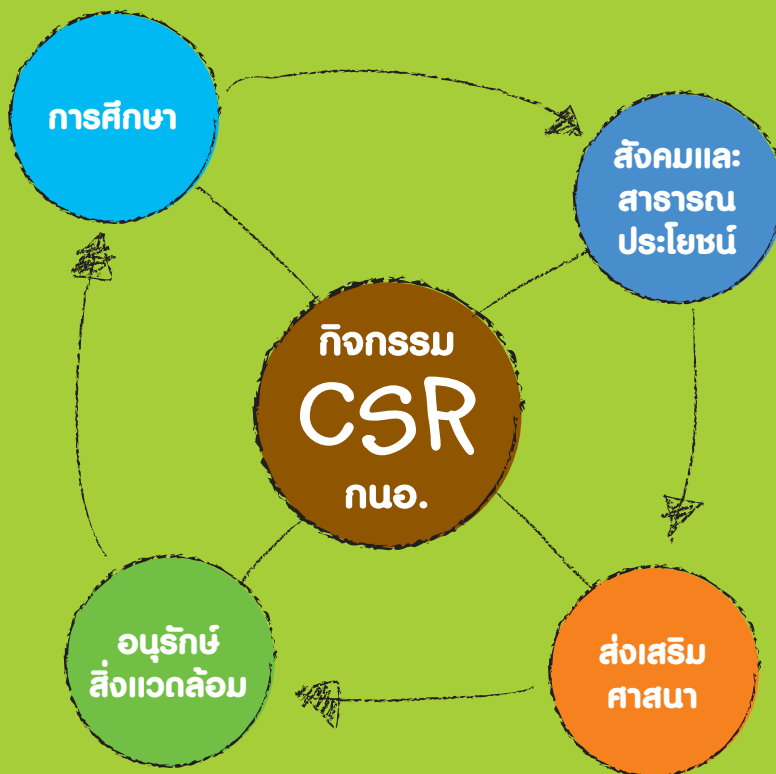
“อย่างที่ กนอ. เขาให้ทุนการศึกษา กับอาตริฐกคุณยายนวลแล้วก็ให้งานทำนั่น ถือว่าเป็นกิจกรรม CSR หรือเปล่าครับ อาวี”
ได้งพยายามตรวจสอบความเข้าใจ

“ใช่แล้ว...” อาวียืนยัน

“แล้วเมื่อเดือนก่อนเขามีหน่วยแพทย์

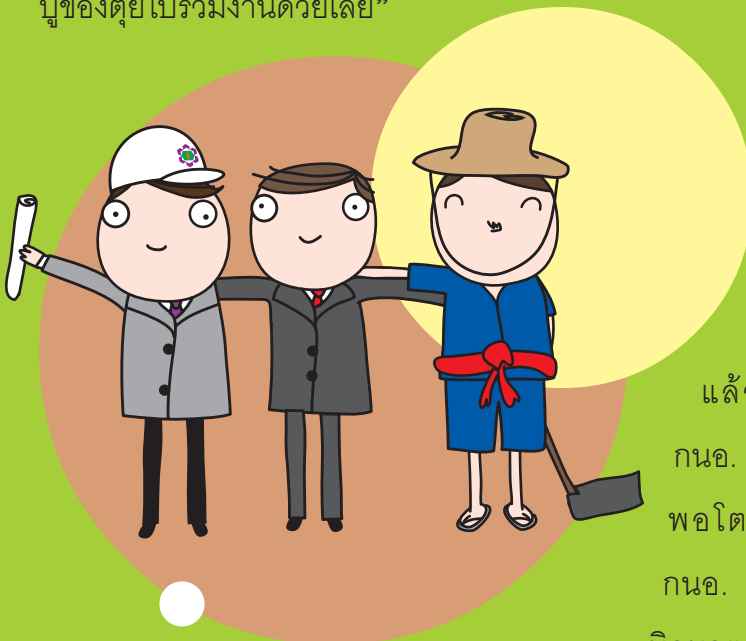
เคลื่อนที่มาที่บ้านเราผมยังเห็นป้ายหน่วยงาน กนอ. นั้นใช่ด้วยหรือเปล่าครับ อ้อ แล้วก็ที่คุณครูบอกว่าจะมีพี่ๆ ที่ กนอ. มาช่วยติวคณิตศาสตร์กับวิทยาศาสตร์ให้พวกเรานั่นอีก” ตู๋ยเสริม

“ใช่แล้วละดู้ย กิจกรรม CSR ของ กนอ.จำแนกออกได้เป็น 4 ด้านหลักๆ อย่างแรก ด้านการศึกษา ก็เช่นเรื่องการให้ทุนการศึกษากับการที่พี่ๆ ครูอาสาจะมาช่วยติวหนังสือ การสนับสนุนห้องสมุดโรงเรียนที่อยู่รอบนิคมอุตสาหกรรม 60 แห่ง หรือการจัดให้นิคมอุตสาหกรรมเป็นแหล่งเรียนรู้ของชุมชน ด้านสังคมและสาธารณประโยชน์ เช่น การช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสในสังคม การมอบรถบริจาคโลหิต โครงการกีฬาสัมพันธ์ หรืออย่างที่ดู้ยพูดถึงหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ นั่นก็ใช่ ด้านต่อมา คือ การอนุรักษ์และรักษาสีงแวดล้อม อย่างเช่น การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการสีงแวดล้อม การอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งน้ำ การปลูกต้นไม้ เป็นต้น ด้านสุดท้ายคือการส่งเสริมศาสนา วัฒนธรรมและประเพณี ได้แก่ กิจกรรมทางศาสนา ประเพณี และวัฒนธรรมในช่วงเทศกาลต่างๆ ” อาวีอธิบายซะเหนื่อย

“ไ้... พอเข้าใจแล้วยัง คู้หูตัว ต.” อาวีเล็กคู้ถาม “โอเค เข้าใจแล้วครับ แต่ผมสงสัยว่าอย่างนี้ กนอ. ก็คงมีโครงการเยอะแยะเลยสิครับ” ตู้ชัก

“ก็นิคมอุตสาหกรรมทั้งหมดเกือบ 40 แห่ง รวมๆ แล้วปีหนึ่งก็นับร้อยโครงการ อ่าว่าพวกหมู่บ้านเราก้เคยได้ร่วมกิจกรรมกับ กนอ. เขาแล้ว อย่างน้อยก็งานบุญที่วัดหรืองานรดน้ำผู้ใหญ่ขอพรเมื่อสงกรานต์ที่ผ่านมา อ่าไปช่วยอ่าวเขาจัดงาน ก็ยังเห็นปู่ของตู้ไปร่วมงานด้วยเลย”

“ที่ห้องสมุดโรงเรียนของ ตี้งก็ได้รับเครื่องคอมพิวเตอร์ แล้วหนังสืออีกเยอะแยะจาก กนอ. คุณครูเคยบอกผม คอยดูนะ พอโตขึ้นผมจะสมัครขอทุนของ กนอ. เขาบ้าง แล้วจะได้ทำงานใน นิคมอุตสาหกรรม อย่างอาวี” ตี้งพูด

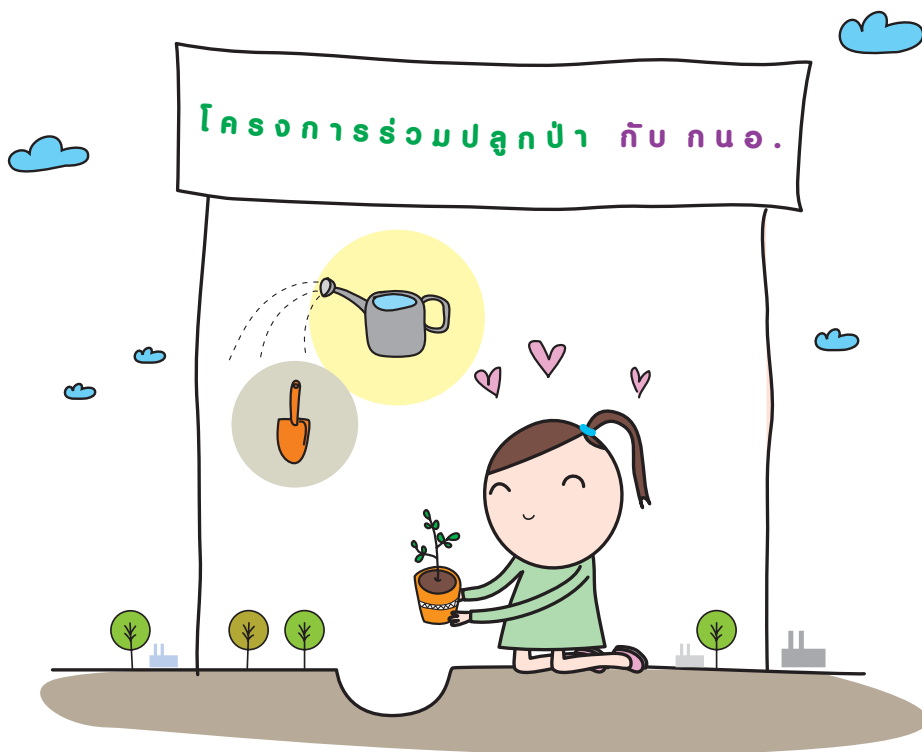
เสียงหนักแน่น

“ดีแล้ว เริ่มคิดเสียตั้งแต่ตอนนี้ แต่ก็ต้องขยันๆ เรียน ด้วยละ ฝันของเราจะได้เป็นจริง” อาวีกำชับ

“อาวีครับ ถ้าอย่างนั้น CSR ก็คือ การทำงานพัฒนาสิ่งแวดล้อม สังคมและชุมชนอย่างหมู่บ้านเราในด้านต่างๆ เพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และชุมชนของเราก็จะได้อยู่ร่วมกับอุตสาหกรรมได้อย่างมีความสุข ใช่ไหมครับ” ตู้เอียงคอถาม

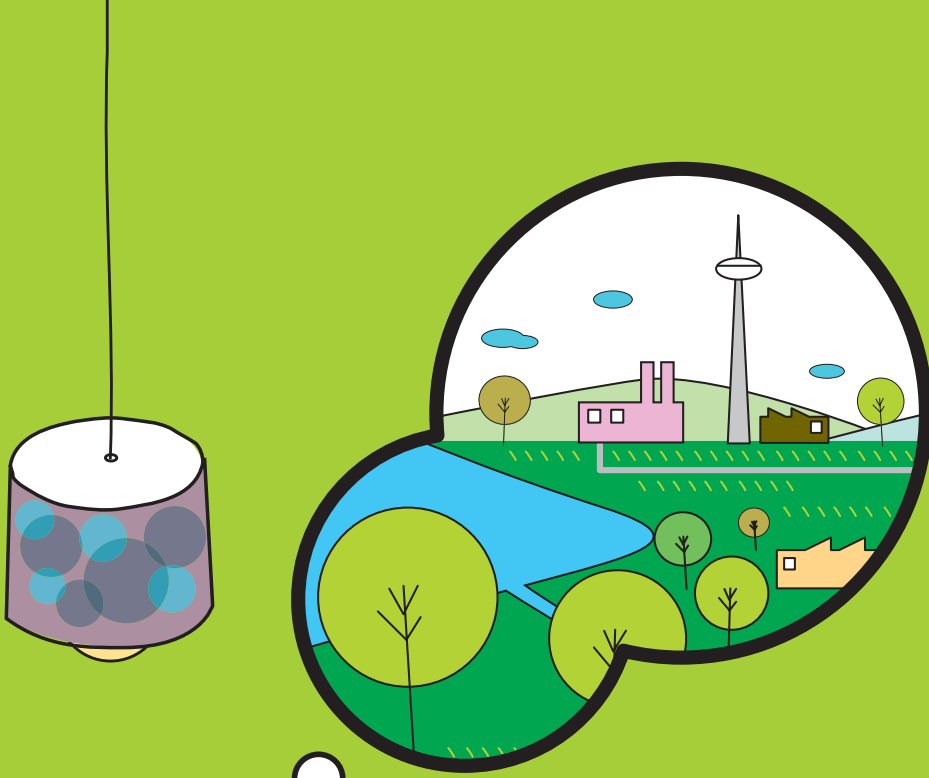
“ใช่เลย ในทางปฏิบัติก็ประมาณนั้นแหละตุ้ย” อวิพยักหน้ารับ
“แล้วปีหน้าเขาจะมีโครงการอะไรที่หมู่บ้านเราบ้างล่ะครับ” ไต้งซัก
“ที่เอาได้ยีนจากอาแววนะ ตอนนี กนอ. เขาอยากให้ชุมชน ผู้ประกอบอุตสาหกรรม
แล้วก็ผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรม มาช่วยกันคิด มาช่วยกันเสนอความเห็น ว่า โครงการ
หรือกิจกรรมด้าน CSR ที่จะดำเนินการต่อไปนี่ควรจะเป็นไปในทิศทางใด เพื่อให้ตรงกับ

ความต้องการของทุกฝ่าย แล้วก็ทำเป็นแผนแม่บทด้านความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR)
ออกมา ซึ่งจะทำให้แนวทาง รูปแบบและวิธีดำเนินงานด้าน CSR สอดคล้องกับสถานการณ์
และความต้องการของชุมชนและสังคมนั้นๆ แล้วก็ทำให้ได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย
เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมและชุมชนร่วมกับ กนอ. ในขณะเดียวกันก็จะช่วย
สร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่สังคมไปด้วย”

อาวีอธิบายต่อ “แผนแม่บทด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่ว่า จะมีแนวทางในการดำเนินงานไว้ 4 ด้านคือ ด้านสังคม มีการดูแลชุมชนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี เช่น กิจกรรมด้านยาเสพติด มาตรฐานการจัดการด้านระบบสาธารณสุขภาค การสนับสนุนด้านการศึกษา เป็นต้น ด้านสุขภาพ เน้นการดูแลและให้ความรู้ด้านสุขภาพ การจัดตั้งลานกีฬา เป็นต้น ด้านสิ่งแวดล้อม เน้นให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมปฏิบัติตามกฎหมายด้านสิ่งแวดล้อมโดยเคร่งครัด การเพิ่มพื้นที่สาธารณะ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งเสริมสร้างจิตสำนึกในการดูแลสิ่งแวดล้อม สุดท้ายคือการส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน มุ่งเน้นการกระจายรายได้ เช่นการจัดตลาดนัดสินค้าราคาถูกจากโรงงานสู่ผู้บริโภค การให้ชุมชนได้ใช้ประโยชน์พื้นที่ในนิคมอุตสาหกรรม เป็นต้น”

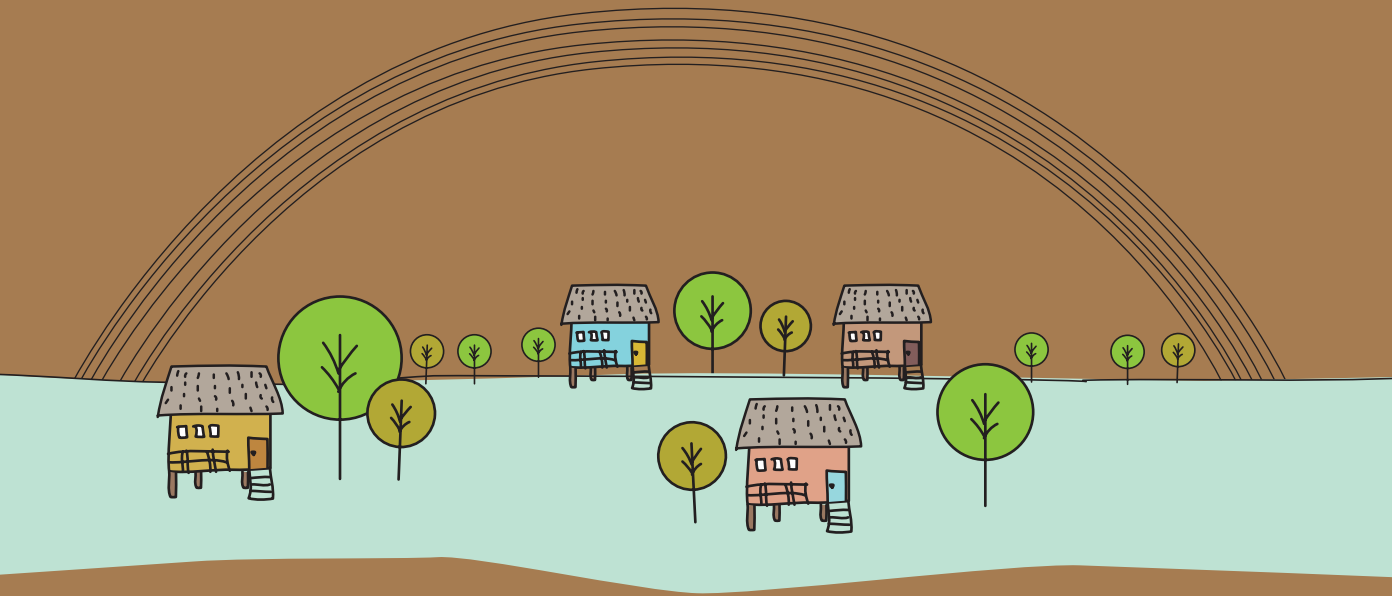
“ไอ้โฮ แค่ฟังกก็เหน้อยแล้วครับ กนอ. เขาต้องทำ
ทั้งหมดนี้เลยหรือครับ” ไต้งร้อ่งทำหน้าราวกับเป็นคนต้อง
ทำเอง

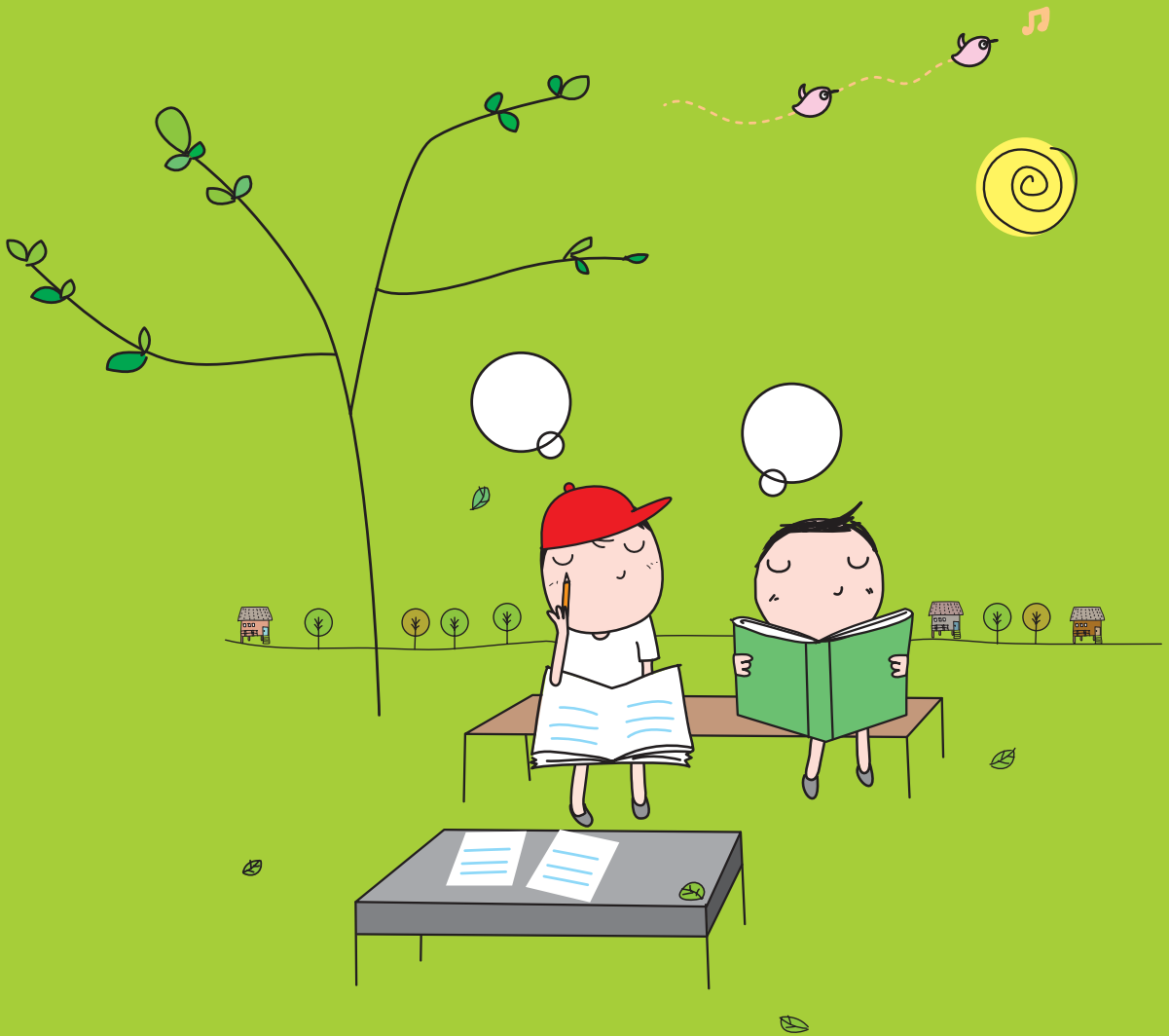
“ซ่ายๆ อากั้วว่าอย่างนั้น” อาวี
ครุ่นคิดนิดหนึ่งแล้วจึงพูดต่อ “แต่ก็
เป็นเรื่องจำเป็นจริงๆ นะ เพราะ กนอ.
เขามุ่งหวังให้นิคมอุตสาหกรรมเป็น
เมืองอุตสาหกรรมที่ไม่ใช่มีแต่ความ
เจริญอย่างยั่งยืน มีความเจริญทั้งด้าน
เศรษฐกิจชุมชนและระดับประเทศ
สังคมและชุมชนในเมืองมีคุณภาพชีวิต

ที่ดี ชุมชนก็จะมีความสุข ในขณะที่เดียวกันก็รักษาสิ่งแวดล้อมรอบๆ นิคมอุตสาหกรรม
ให้ได้รับผลกระทบน้อยที่สุด นั่นแหละนิคมอุตสาหกรรมก็จะเป็นเมืองแห่งความเจริญ
อย่างยั่งยืน”

ตอนที่ 4

แบ่งปัน สร้างสรรค์
เพื่อสังคมแห่งความสุข

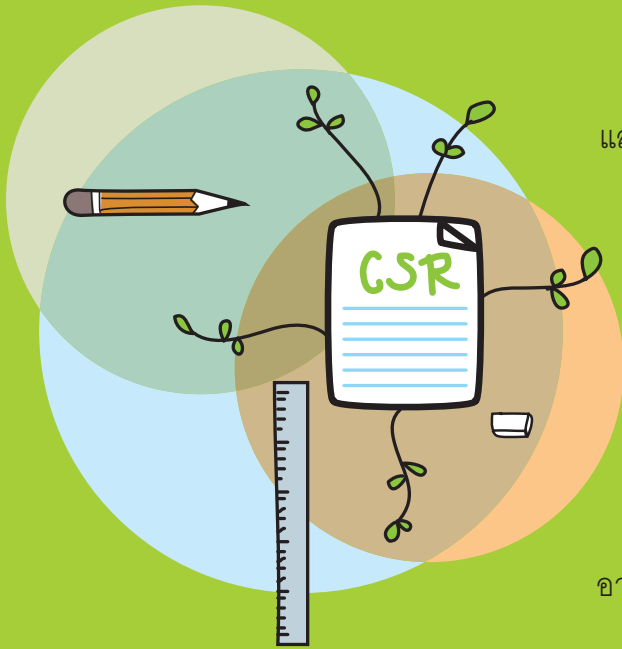

ตอนสายของวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันอาทิตย์ อาวีเข้มนมองหลานชายกับตุ้ยที่กำลัง
สาละวนกับกองหนังสือและเอกสารที่โต๊ะหินบริเวณลานหน้าบ้าน หน้าตายุ่งเหยิงด้วยกัน
ทั้งคู่

“ท่าทางจะเอาจริงแฮะ ผมไม่เคยเห็นเจ้าได้ตั้งเอาการเอางานเรื่องหนังสือหนังหา
จนถึงกับดเที่ยวเล่นอย่างนี้มาก่อนเลย” อาวีเปรยกับพี่ชายและพี่สะใ้ด้วยความแปลกใจ

“ก็เห็นรุ่นววยอยู่กับวีด้วยเรื่องเรียงความอะไรนี่ มาได้ 2-3 วันแล้ว ยังไงก็ฝาก
วีช่วยหลานด้วยนะ” น้ำตุ้มฝากฝั่ง “ผมช่วยเต็มที่อยู่แล้วครับ พี่ตุ้มไม่ต้องเป็นห่วง”
อาวีพูดจบก็เดินไปหาคุ้หนูตัว ต.

“ไต้ง ต้อย เขียนเรียงความไปถึงไหนแล้ว” อาวีถาม “จวนจบแล้วครับ..พ้ม กำลังตรวจในส่วนขอ CSR ที่ต้อยเสนอผมอยู่ครับ ต้องใช้เวลาพอสมควร พอเสร็จแล้วก็จะได้ให้ท่านที่ปรึกษาโครงการตรวจดูอีกครั้งหนึ่ง” ไต้งทำเสียงราวกับเจ้านายกำลังตรวจงานลูกน้อง ต้อยอดรนทนไม่ได้ยื่นมะเขงกให้เกลอสนิท อาวีหัวเราะด้วยความขบขัน

“อาวีได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากอาแวมาหละ ถ้าเราสองคนเขียนเพิ่มในเรียงความเข้าไปก็จะยิ่งทำให้เรียงความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตรงนี้ก็จะทำให้เรียงความของพวกเขาต่างไปจากของคนอื่นนะ” อาวีเสนอ

“ของดีอย่างนั้น อยาได้อยู่แล้วละครับ...ท่านที่ปรึกษา” ไต้งรีบสนอง ต้อยพยักหน้ายืนยัน

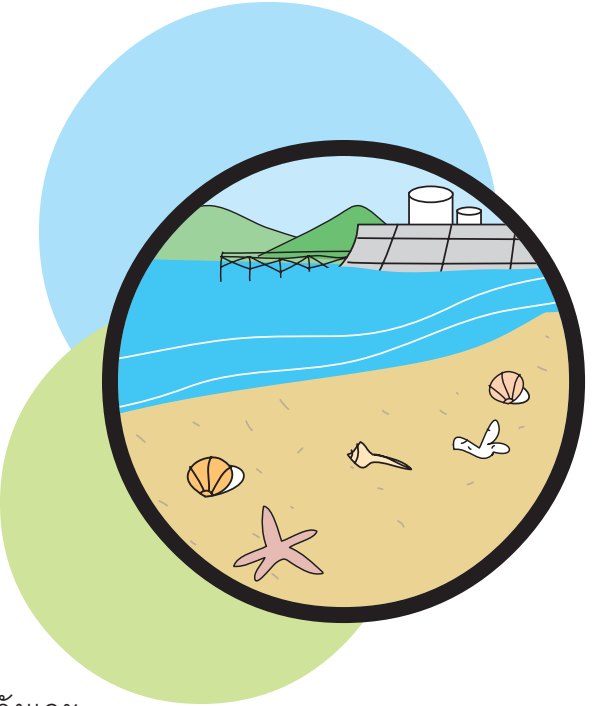
“ลั่นไม่เลิก เจ้าไต้งนี้” อาวี
บ่นงึมงำ “เอาอย่างนี้ เมื่อวานเราคุย
กันเรื่อง การทำงานด้าน CSR หรือความรับผิดชอบต่อ
ต่อสังคมของ กนอ. ที่ประกอบด้วยกิจกรรมหรือ
โครงการต่างๆ นับร้อย ซึ่งกลไก
หลักในการทำงานตรงนี้ก็คือนิคมอุตสาหกรรมเกือบ 40 แห่ง
ที่ตั้งกระจายกันอยู่ตามท้องถิ่น
ต่างๆ อาแวเขาก็ทำงานด้านนี้
ด้วยนะ” อาวีอดไม่ได้ที่จะเอ่ย
ถึงสาวเจ้า

“นอกจากนี้ กนอ. เขาก็ยังมีกลไกอื่นที่จะมาร่วมด้วยช่วยกันในการทำงาน
ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม กลไกที่ว่า ก็คือ มูลนิธิ 2 มูลนิธิ พอเข้าใจไหมว่ามูลนิธิ
คืออะไร” อาวีถาม เมื่อเห็นคิ้วของ 2 ต. เริ่มวิ่งเข้าหากัน ทั้งคู่ส่ายหน้าพร้อมกันโดย
ไม่ต้องนัดหมาย

“มูลนิธิ ก็คือ ทรัพย์สิน เช่น เงินทุนจำนวนหนึ่งจัดสรรเอาไว้เพื่อการใช้จ่ายใน
การทำกิจกรรมเพื่อสาธารณกุศล หรือสาธารณประโยชน์ โดยไม่ได้มุ่งหวังที่จะหาผล
ประโยชน์ส่วนบุคคล และจะต้องมีการจดทะเบียนตามกฎหมายด้วย อย่างที่โรงเรียนของ
ไต้งก็มีมูลนิธิหลวงปู่แนบ ของอดีตท่านเจ้าอาวาสคนแรกของวัดของหมู่บ้านเราที่ท่าน
มอบทรัพย์สินให้มูลนิธิ เพื่อเป็นทุนการศึกษาของนักเรียนที่ยากจนของโรงเรียนของไต้ง
พอจะคุ้นไหม” อาวีพยายามยกตัวอย่าง ทั้งคู่พยักหน้า

“มูลนิธิที่ กนอ. จัดตั้งมี 2 มูลนิธิด้วยกัน คือ มูลนิธิเพื่อการอนุรักษ์ ป่าชายหาด ปะการังและชายหาด และมูลนิธินิคมอุตสาหกรรมไทย มูลนิธิแรกที่ กนอ. ก่อตั้งคือมูลนิธิเพื่อการอนุรักษ์ ป่าชายหาด ปะการังและชายหาด ก่อตั้งเมื่อปี 2540 เพื่อเป็นกลไกสนับสนุนการศึกษา การดำเนินกิจกรรมในด้านการอนุรักษ์และฟื้นฟูปะการังและชายหาดในน่านน้ำไทย แล้วก็ยังสนับสนุนการประชาสัมพันธ์ วิทยากรให้ความรู้เกี่ยวกับ

การอนุรักษ์และฟื้นฟูปะการังและชายหาดแก่นักเรียน

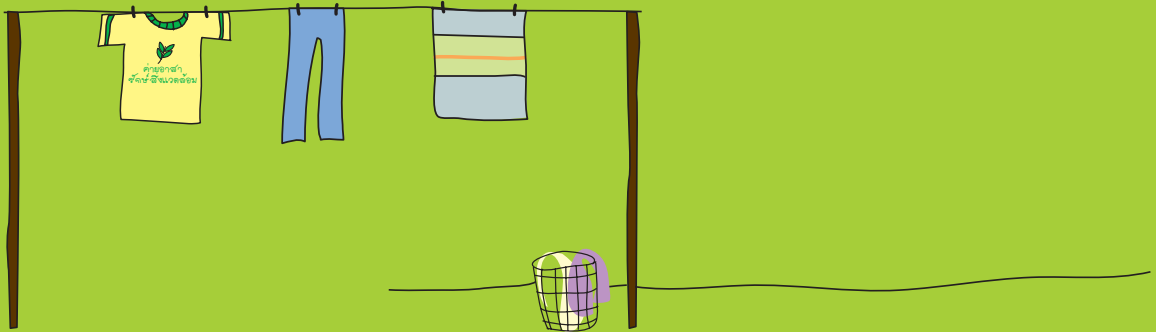
นักศึกษาและประชาชนทั่วไปอีกด้วย กิจกรรมของมูลนิธิที่น่าสนใจแล้วน่าสนใจด้วย เช่น

ค่ายเยาวชนกิจกรรมการอนุรักษ์และฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมทางทะเล การสนับสนุนการสำรวจปะการังเกาะสะเก็ด การจัดทำป้ายชายหาดปลอดภัยเพื่อส่งเสริมการรักษาความปลอดภัยและความสะอาด การสร้างเขื่อนกันคลื่นให้วัดเขาเต่า” ที่หัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

เสด็จพระราชดำเนินมาเป็นองค์ประธานวางศิลาฤกษ์อุโบสถและผูกพัทธสีมา ตั้งแต่เมื่อปี 2502 ก่อนอาเกิดหลายปีอยู่”

“ผมสนใจกิจกรรมค่าย
ที่ว่าซะ อย่างผมจะมีสิทธิ
สมัครไหมครับ” ต๋อยซัก

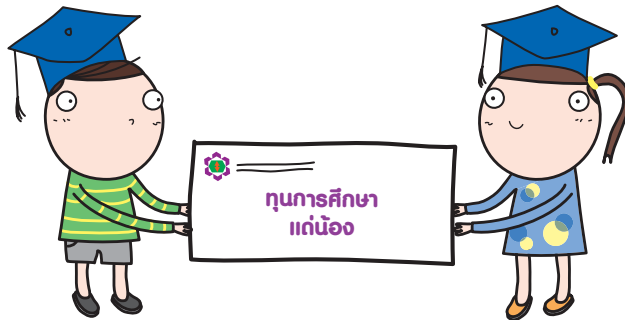
“ผมก็สนใจเหมือนกันครับ” ต๋องรีบเสนอกลัวน้อยหน้าเพื่อน

“ได้ดี อ่าจะบอกอ่าวให้เขาส่งข่าวเวลาเปิดรับสมัครไปทางโรงเรียนของเราด้วย
น่าจะเป็นช่วงก่อนปิดเทอมใหญ่ สองคนก็คอยตามข่าวดูแล้วกัน... โชคดีนะเนี่ยที่มีน้องแหว”
พยางค์ทำยออาวีเปรยเบาๆ กับตัวเอง พลังยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ฮั่นแน่...พูดถึงเมื่อไหร่ เป็นเคลิ้ม..” ต๋องหัวเราะคิกคัก พยักเพียดให้เกลอสนิท
สังเกตท่าทางอาวีหนุ่ม อาวีแกลังทำหน้าที่ดูกลมเกลื่อนความรู้สึกก้อนหินที่ถูกหลานชายตัว
ดีแซว “ผลอหน่อยเป็นไม่ได้ เจ้าตัวแสบพวกนี้” อาวีบ่นพลงสายหน้าอย่างระอาเต็มที่

“ถึงไหนแล้วนี่ อ้อ อีกมูลนิธิหนึ่ง มูลนิธินิคมอุตสาหกรรมไทย ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี 2542 เป้าหมายหลักก็เพื่อสนับสนุนช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากการประกอบอุตสาหกรรมและสาธารณภัยต่างๆ แล้วก็ร่วมทำกิจกรรมเพื่อสาธารณประโยชน์กับองค์กรหรือหน่วยงานการกุศลอื่นๆ กิจกรรมส่วนใหญ่ที่มูลนิธิดำเนินการหรือสนับสนุนจะเน้นเรื่องการศึกษาของเด็กและเยาวชน และการร่วมกิจกรรมส่งเสริมงานด้านวัฒนธรรม ที่ผ่านมา จึงมีการให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียนทุนนิคมอุตสาหกรรมมาอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ปี 2548 นอกจากนั้นยังมีการมอบอุปกรณ์การศึกษาและสิ่งของจำเป็นแก่โรงเรียนในถิ่นทุรกันดาร การบริจาคเงินและสิ่งของจำเป็นแก่ผู้ประสบภัยทางธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม วาตภัยหรือภัยจากพายุต่างๆ รวมทั้งการช่วยเหลือผู้พิการ หรือผู้ด้อยโอกาสในสังคมอีกด้วย” อาวี อธิบาย

“ฟังดูน่าสนุกนะครับ อาวี ยังกะเป็นการทำบุญเลย” ตู๋ยแสดงความเห็น

“ก็ประมาณนั้นแหละตู๋ย แต่เป็นการทำบุญให้กับสังคม จะว่าไปแนวคิดเรื่องการดูแลชุมชนเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับ กนอ. มายาวนาน ทั้งนี้ทั้งนั้น ในภาพรวมก็เพื่อเป็นการพัฒนาชุมชนแวดล้อมนิคมอุตสาหกรรม รวมทั้งสังคมโดยรวมให้เป็นชุมชนและสังคมที่มีคุณภาพ ตรงนี้เองที่เป็นเรื่องของคุณค่าหรือคุณประโยชน์ที่นิคมอุตสาหกรรมมอบให้แก่ชุมชน สังคม และประเทศไทยของเราในท้ายที่สุด เพราะนิคมอุตสาหกรรมและ กนอ. จะเติบโตอย่างยั่งยืนถาวรได้ต้องอยู่บนพื้นฐานที่สมดุลทั้ง 3 ส่วน” เล่าถึงตรงนี้อาวี ก็เริ่มวาดภาพประกอบในกระดาษ

“ส่วนแรกคือเรื่องการดูแลชุมชน ให้เป็นชุมชนที่เข้มแข็ง มีคุณภาพและต้องมีความสุขด้วย ซึ่งการได้มีส่วนมีเสียงของบรรดาชาวบ้านอย่างเราๆ ในการดูแลโครงการหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชุมชนและท้องถิ่นของเขา จะทำให้รู้ถึงความต้องการของชุมชน ส่วนที่สองก็คือการดูแลด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย สุขอนามัยให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล ในส่วนนั้นนอกจากจะต้องบริหารจัดการทั้งในพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมในภาพรวมแล้ว ก็น้องดูแลการประกอบกิจการของแต่ละโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมาย หลักเกณฑ์และมาตรฐานสากล

แล้วก็อย่างที่อ่าเคยพูดไปแล้วในเรื่องการใช้ทรัพยากรพลังงาน

ก็ต้องสนับสนุนให้มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วน

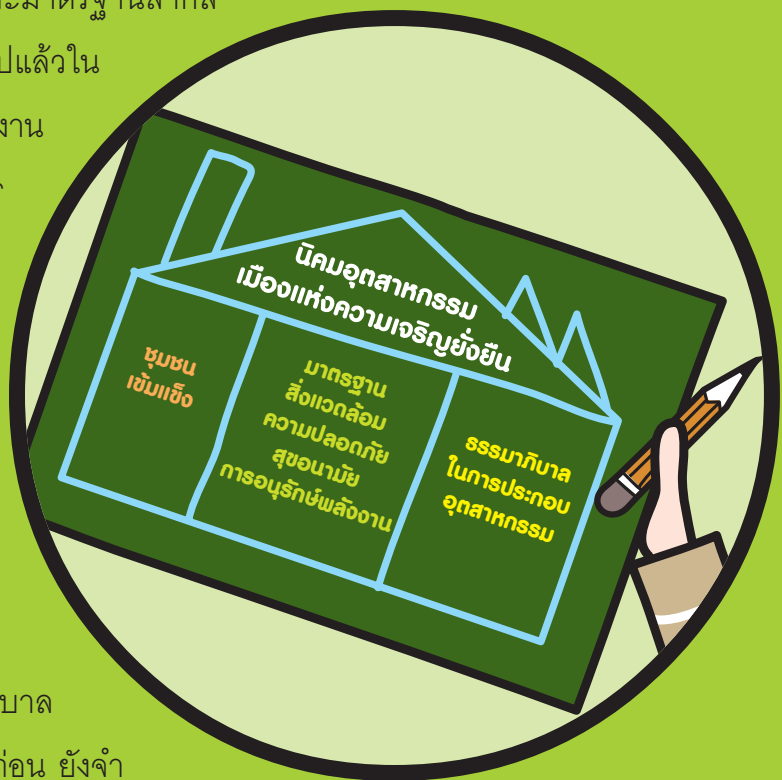
สุดท้ายก็คือ การส่งเสริมและกำกับดูแลให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมในนิคม

อุตสาหกรรมดำเนินงานที่อยู่บนหลักการธรรมาภิบาล

ที่อ่าเคยเล่าให้ฟังเมื่อวันก่อน ยังจำ

ได้ไหม” อารีพยัภ หน้าตามองสองเกลอ

ทดสอบความเข้าใจ

ได้งรีบมองหาคำตอบในเรียงความที่ทั้งคู่ช่วยกันเขียนใกล้เสร็จ แล้วก็ตั้งอกตั้งใจ
ตอบด้วยเสียงดังฟังชัด “มีข้อมูล สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ ไปรงใส แล้วก็ตรวจสอบได้ครับ”
ตอบเสร็จก็ยิ้มกริมรอฟังคำชมจากอาวี

“ดีมาก ไต้ง ไม่เสียแรงที่อาใช้เวลาหลายชั่วโมงอยู่นะ 2-3 วันนี้นั่งเล่าเรื่องนิคม
อุตสาหกรรมให้ฟัง...” อาวีชมเชยรู้สึกพอใจที่หลานชายตอบได้ ถึงแม้ว่าจะต้องเปิดดู
ข้อมูลก็เถอะ

“ทั้งหมดที่อาเล่าให้พวกเราสองคนฟังนี้ ก็เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกัน
ของชุมชน นิคมอุตสาหกรรม และอุตสาหกรรมที่ตั้งในนิคมอุตสาหกรรมว่ามีความผูกพัน
เกี่ยวข้อ และเกื้อกูลซึ่งกันและกันอย่างไร นับได้ว่าเป็นสมดุของการอยู่ร่วมกันได้อย่าง
ดีรูปแบบหนึ่งที่เดียวแหละ” อาวีกล่าวสรุปสิ่งที่เล่าให้ไต้งและตุ้ยฟังตั้งแต่เมื่อสองวันก่อน
มาจนถึงวันนี้

“ทีนี้...ก็ได้สาระสำคัญสมบูรณ์ครบถ้วนหมดแล้ว ก็อยู่ที่พวกเราสองคนแหละว่า
จะทำให้เรียงความน่าสนใจจนชนะใจกรรมการได้อย่างไร ไหนๆ อากร่วมขบวนการกับ
พวกเรามาถึงเดี๋ยวนี้อาจะให้แรงจูงใจเพิ่มเอาไหม ?” อาวียักคิ้วเป็นเชิงถาม

“อาวีจะเขียนให้ใหม่ครับ ยินดีอย่างยิ่งเลยครับ” ไต้งพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

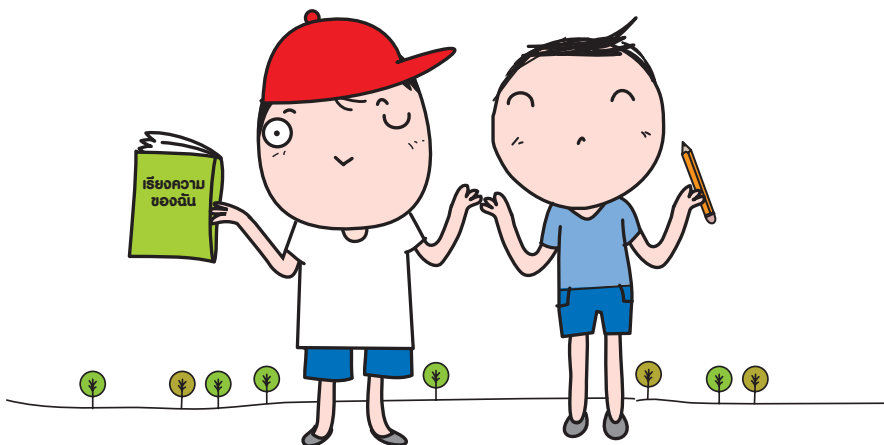
“น้อยๆ หน่อย เรียงความของพวกเราสองคน พวกเราสองคนก็ต้องมีความรับผิดชอบในงานของตัวเอง ใช้ความพยายามให้มากที่สุด ถ้าได้รางวัลไม่ว่ารางวัลอะไร อาจจะให้รางวัลเพิ่มเอาใหม่”

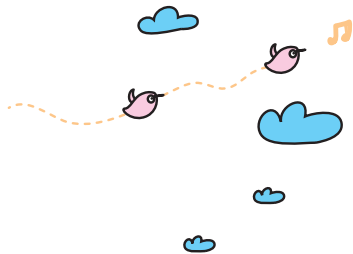
“โอ้โฮ ดีจังเลยครับดูยได้ด้วยหรือเปล่าครับเพราะผมก็มีส่วนช่วยเขียน” ดูยรีบ ยืนยันสิทธิ

“ได้ดี อาให้ทั้งสองคนแหละ แต่ต้องได้รางวัลใดรางวัลหนึ่งของโรงเรียนนะ” อาวีตอบรับ

“นั่น...แน่นอนอยู่แล้วครับ ผมไม่เคยมั่นใจอะไรมาก่อนเลยในชีวิต” ไต้งยิ้มออกทำท่ามั่นใจ อาวีอมยิ้มนี้กันชันสำนวนละครทีวีที่หลานชายตัวดีเก็บมาพูด

“เออละ ลู ลู ...” อาวีพยักเพยิดให้กำลังใจคู่หูตัว ต.

ชื่อหนังสือ: รอบรู้เรื่องนิคมอุตสาหกรรมกับ คู่หูตัว ต.
พิมพ์ครั้งแรก: มิถุนายน 2552
จำนวนพิมพ์: 10,000 เล่ม
จัดทำโดย: ฝ่ายส่งเสริมการลงทุนและประชาสัมพันธ์
การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
618 ถนนนิคมมักกะสัน แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2253 0561 โทรสาร 0 2253 4086
www.ieat.go.th
เขียนเรื่อง: สี่ไม้
ออกแบบและจัดพิมพ์: บริษัท ฮีธ จำกัด
โทรศัพท์ 0 2948 8165-6 โทรสาร 0 2948 8145

กนอ. จัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นด้วยความมุ่งมั่นและจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม ชุมชน และสิ่งแวดล้อม

- กระดาษที่ใช้พิมพ์ เป็นกระดาษรีไซเคิล ผลิตจากเยื่อไม้ในป่าที่ได้รับการรับรองการจัดการและดูแลป่าอย่างยั่งยืน
- หมึกที่ใช้พิมพ์ ผลิตจากวัสดุธรรมชาติ (ถั่วเหลือง) ไม่ผ่านกระบวนการอบสารเคมี